

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 588

Slavinnenhandel

15 Cent

NIEUWE SERIE.

SLAVINNENHANDEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een noodkreet in den nacht.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Help!... Help!... Help!...

Gedempt, dof en nauwelijks hoorbaar klinken deze hartverscheurende kreten door den mist, welke zich als een lijkwade over het groote Londen heeft uitgespreid.

Zij klinken in een verlaten gedeelte van de voorstad Hoxton, een buurt, die tamelijk ver van de rumoerige city is gelegen en met de eindeloze rijen huizen, met kleine verwaarloosde voortuintjes, een troosteloozen indruk maakt.

De buurt ligt ver van het centrum af en is dus stil, maar zelfs al was zij dicht bij de city gelegen, dan nog zou zij om dit uur stil en verlaten zijn geweest, want het heeft reeds lang middernacht geslagen en gewoonlijk treft men na twaalfen niet veel menschen meer op straat.

De hulpkreet, die zoo juist geslaakt werd, is dan ook waarschijnlijk door niemand vernomen

Raffles 588

men en is, na tegen den muur van een of anderen tuin weerkaatst te zijn, uitgestorven.

Alles is wederom stil. Niets beweegt en slechts het eentonige getik van de van de boomen en muren druipende druppels, welke door den natten grijzen mist worden gevormd, wordt gehoord.

Alles is rustig in deze verlaten voorstad en ware het niet, dat zoo juist die om hulp roepende kreten geslaakt waren, dan zou men denken aan een pastorale rust, welke in niets lijkt op het rusteloze leven en bedrijf in de groote stad, op slechts enkele mijlen van deze plek af.

Maar die noodkreet in den nacht is niet zonder reden geslaakt. De stem scheen afkomstig te zijn van een vrouw, die in angst en nood was en dit wees er dus op, dat die rust slechts schijnbaar is en dat zich achter de eindeloze muren en vensterrijen dingen afspe-

len, welke geheel overeenkomstig het karakter zijn van een groote stad, waar misdaad en onrecht vaak hoogtij vieren.

Alsof zij uit den grond waren opgestegen, zag men plotseling twee in mantels gehulde gestalten.

„Halt!” flujsterde een jeugdige manlijke stem en vatte den naast hem staanden heer bij den arm.

„Still Edward! Heb je niets gehoord?”

„Wat is er Charly?” vroeg de ander. „Waarom blijf je staan? Laten we maken, dat wij thuis komen. Het is hier buiten alles behalve aangenaam en deze ellendige mist veroorzaakt, dat men geen hand voor oogen zien kan en bij iederen stap zijn beenen kan breken!”

De spreker maakte een ongeduldige beweging en trachtte zijn begeleider met zich mede te trekken.

Maar de ander, die verreweg de kleinste der twee was, scheen er niet aan te denken, zich op die manier te laten meesleepen. Hij bleef staan en trachtte eenigszins ongeduldig de hand, welke de ander hem op den schouder gelegd had, van zich af te schudden.

„Kerel, Charly! wat mankeert je!” zei nu de langste der twee. „Wat is er dan eigenlijk, waarom je hier staan blijft en niet verder wilt?”

Laten wij ons liever haasten om naar Morelandstreet te komen. Daar vlak bij is het City Road Station en als we een beetje voortmaken halen we nog den laatsten trein van den Underground. Ik verlang naar huis. Kom!”

De andere had echter weinig acht geslagen op de woorden van zijn vriend.

Hij luisterde met ademlooze aandacht.

Hij meende zeer duidelijk hulpkreten gehoord te hebben en wachtte nu, elke zenuw gespannen, of die kreten zich zouden herhalen.

Alvorens wij verder gaan met ons verhaal dienen wij het tweetal even aan de lezers voor te stellen.

Zooals men uit het korte gesprek, dat die twee hebben gevoerd, heeft kunnen opmerken, werd de eene, de langste en slankste der twee aangesproken door zijn kleineren vriend met den naam Edward en wanneer wij onze lezers met één enkel woord op de hoogte willen brengen van den persoon niet alleen, maar tevens van diens kwaliteit, dan behoeven wij daaraan slechts toe te voegen, dat bij den voornaam Edward de achternaam Lister aansluit.

Deze lange, slanke heer, die zich hier na middernacht in deze verlaten voorstad be-

vindt, gekleed in een lange zwart lakensche schoudermantel, met een zijden cilinder op het hoofd, is inderdaad niemand anders dan Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de Groote Onbekende, terwijl zijn metgezel, Charles Brand is, zijn vriend, assistent en secretaris.

Zij die eenigermate met het karakter en de levenswijze van den gentleman-inbreker op de hoogte zijn en weten, dat deze geniale man, die zijn leven in dienst heeft gesteld van de rechtvaardigheid, die hij zelfs ten koste van de geschreven wetten en met gevaar voor zijn eigen vrijheid en leven, voorstaat en verdedigt, en ook weten, dat het leven, dat hij dientengevolge leidt, zijn geheele wezen tot iets buitengewoons heeft gemaakt, ver uitblinkend in alle hoedanigheden boven zijn medeschepselen, zullen misschien eenigszins verwonderd zijn dat niet Raffles, maar Brand, die, hoewel hij in den loop der jaren veel routine heeft verkregen, toch nog lang niet dien graad van volmaaktheid heeft bereikt als zijn vriend en meester, den zoo juist geuiten angstkreet heeft gehoord.

Wij moeten er dan ook dadelijk ter verklaring op laten volgen, dat Lord Lister op den avond, dat ons verhaal aanvangt, een vergadering heeft bijgewoond ten huize van Sir Richard Dalton, den voorzitter van de Windsor Club, waarvan Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen vice-president is en dat hij tijdens dien bijeenkomst verschillende kwesties heeft verdedigd, welke zijn verontwaardiging hadden gewekt en die zijn medeclubleden als een noodzakelijk kwaad, dat toch niet bestreden kon worden, geliefden te beschouwen.

Raffles had zich in het vuur van zijn wel-sprekendheid zoodanig laten meesleepen, dat hij zich nu inderdaad vermoeid gevoelde, iets wat hoogst zelden voorkwam en dat hem dan ook naar huis deed verlangen.

Dit trof des te ongelukkiger, daar Raffles zijn chauffeur James Henderson, die hem anders bij dergelijke gelegenheden altijd met een gesloten auto kwam halen, order had gegeven, dit dezen keer niet te doen, daar hij niet wist hoe laat de vergadering zou zijn afgelopen en er toch een station van de Underground in de nabijheid was, waarmee hij gemakkelijk zijn woning kon bereiken.

Maar intusschen was de mist komen opzetten; Raffles was verhit en vermoeid en verlangde naar huis, reden waarom hij spijt had, Henderson afbesteld te hebben, terwijl hij

daarenboven de stoornis, welke hij ondervond van zijn vriend, die staan bleef, inplaats van zich met hem naar de Morelandstreet te haasten, ten einde den laatsten trein nog te kunnen halen, minder aangenaam vond.

Hoe Brand echter ook aan zijn vriend gehecht was en diens oordeel ver boven dat van hem zelf schatte, toch was hij op dat oogenblik, zooals wij hebben gezien, niet mee te krijgen, daar de noodkreet door de vrouwenstem geuit, weliswaar heel flauw, maar toch nog juist verneembaar en daarom des te smekender tot hem doorgedrongen was.

Raffles echter, die niets scheen te hebben gehoord, werd ongeduldig en zei:

„Zoo iets is mij nog nooit overkomen! Zeg eens, wil je misschien hier op straat overnachten, Charly?

„Als je niet dadelijk meegaat, dan laat ik je hier alleen staan!”

Maar Brand antwoordde hierop niet. Hij maakte een ongeduldige beweging, alsof hij zijn vriend het zwijgen wilde opleggen en snelde eensklaps voort in de richting vanwaar hij meende het geluid te hebben hooren komen.

Onwillekeurig volgde Raffles zijn vriend.

Ofschoon hij gewend was het initiatief te nemen tot elke daad in hun leven, was er thans toch iets in de manieren en gedragingen van Brand, dat hem noopte zijn secretaris te volgen, ofschoon hij totaal niet scheen te begripen met welk doel.

Daar Brand snel liep, moest Raffles zich haasten hem in te halen en kwam hijgend bij hem aan, toen Brand eindelijk stil bleef staan in een soort laan, welke aan één kant met boomen beplant was en waar aan den overkant een rij lage onaanzienlijke huisjes stond, grijs gecementeerd en met een rood dak en een verwaarloosd voortuintje er om heen.

Een der huizen maakte echter een uitzondering op dien regel. Het was het huis op den hoek, dat van roode baksteen was opgemetseld, drie verdiepingen telde en overigens een nog doodscher karakter droeg dan de andere.

Alle vensters waren met een soort gele stof behangen, niet op de wijze van een gordijn, maar alsof men er strak een of andere stof voorgespannen had.

Alleen het middelste venster van de middelste étage maakte daarop een uitzondering. Er hing een donkerrood gordijn voor en een mat schijnsel verried, dat achter dit gordijn licht brandde.

In deze straat bleef Brand staan. Ofschoon

hij het natuurlijk niet zeker wist, kwam het hem voor, dat van hier de noodkreet geklonken had.

Hij keek daarom de eindelooze rij vensters aan, ofschoon hem dit niets wijzer maakte.

Inmiddels was Raffles genaderd en vroeg, hijgend van het snelle loopen:

„Waar zijn wij eigenlijk, Charly? Ik begrijp er niets van!”

Daarna bleven beiden eenige minuten bewegingloos staan.

„Kom medel!” zei Brand eindelijk, wien een koude rilling over het lichaam ging.

„Kom, Edward! Wij hadden toch maar liever een taxi moeten nemen. Wij vallen in slaap wanneer wij hier nog langer blijven staan.”

Raffles tilde zijn mantel op om op zijn polshorloge te zien hoe laat het was; daarna zette hij den kraag omhoog en vatte Brand bij den arm.

„Het is half drie, Charly. Half drie!”

Op dit oogenblik werd vlak boven de hoofden der beide mannen, die juist verder wilden gaan, een venster geopend.

Een bleek, jeugdig meisjeshoofd boog voorover en met een doordringende stem hoorden zij het geroep:

„Help! — Help! — He...!”

Een derde kreet werd als met geweld gesmoord en met een dreunenden slag werd het venster weer gesloten.

Bij het eerste geluid bleven Raffles en Brand als versteend om zich heen kijken. Het klonk zóó onverwacht, dat hun adem stokte en zij een oogenblik tegen den muur van het huis moesten leunen.

Maar in het volgende oogenblik waren zij reeds weer tot bezinning gekomen.

Met een paar stappen was Brand de deur van het huis genaderd; met de revolver in zijn rechterhand keek hij naar alle kanten.

Raffles had zijn voorbeeld gevolgd en trachtte door den dikken mist heen te zien.

Het venster was intusschen gesloten en het licht achter de roode gordijnen verdwenen.

„Hier!” fluisterde Brand en wees naar het venster.

„Wat was dat?”

Raffles haalde de schouders op en keek met gespannen aandacht naar het huis, dat nu als uitgestorven leek.

Niets verroerde zich.

De beide vrienden luisterden nog eenige oogenblikken, zonder zich te bewegen.

Daarna gingen zij langzaam naar de deur.

„Nummer zes", zei lord Lister en keek naar de huisdeur.

Ineens was alle vermoedheid bij hem geweken. Hij haalde uit den zak van zijn rok een electriche zaklantaarn te voorschijn, een voorwerp, dat hem met enkele andere ingrediënten, nimmer verliet, liet het lampje ontgloeien en richtte den lichtbundel, welke uit het lensje stroomde, op het slot van de deur.

Daarop hield hij zijn oor luisterend voor het sleutelgat.

Hij bleef eenige oogenblikken luisteren.

Toen tastte hij in zijn zak, haalde een looper voor den dag en probeerde daarmede de deur te openen.

Maar dat gelukte hem niet en na eenige vergeefsche pogingen stak hij den sleutel weer in zijn zak.

Daarna pakte hij Brand bij de hand en ging eenige malen met hem langs het huis.

„Kon je het slot niet openkrijgen?" vroeg Brand aan zijn vriend.

„Phu, het mocht wat, dat slot is geen duit waard, de schoot sprong onmiddellijk terug," antwoordde Raffles, „neen, met het slot had ik geen last, maar met de deur wel, daar zaten aan den binnenkant natuurlijk de noodige knippen of grendels op."

„Wat zullen we doen?" vroeg Brand.

„Vraag liever óf we wat zullen doen," hernam Raffles. „Je zult het met me eens zijn, dat het voor mij heusch geen kunst is, om het huis op de een of andere manier binnen te dringen, maar om verschillende redenen lijkt mij dat op het oogenblik minder aanbevelenswaardig.

„In de eerste plaats zijn wij onvoorbereid, ofschoon ik dat het minste tel, want we hebben wel eens onvoorbereid voor heetere vuren gestaan, maar wat wél een voorname reden is om het niet te doen, is, dat we absoluut niet weten, wie er om hulp heeft geroepen en waarom.

„Vergeet niet, dat het een heel gewone huiselijke twist kan zijn tusschen man en vrouw en waarbij vrouwlief, wanneer zij in het nauw gebracht wordt, al heel gauw met haar mondje klaar staat, om om hulp te roepen. In zó'n geval zou ik werkelijk niet weten hoe ik mijn optreden moest verklaren.

„Maar het zou ook kunnen zijn, dat hier werkelijk om zeer geldige reden de hulp van een toevalligen voorbijganger werd ingeroepen en in dat geval zou het natuurlijk aanbeveling verdienen zoo gauw mogelijk te handelen.

„Ik heb echter in mijn veeljarige practijk geleerd, dat het veel beter is, niet zoo overhaast te handelen, maar kalm te werk te gaan. Het is vaak niet voldoende alleen het slachtoffer te helpen, maar we moeten ook trachten de oorzaak van het kwaad uit te roeien."

„Je hebt gelijk, Edward," zei Brand nu. „Als ik je goed begrijp, zal het dus het best zijn, dat we ons een weinig oriënteren en dan later eens terug komen."

„Juist Charly," zei Raffles, „maar toch zou ik wel wat meer van den bewoner te zien willen krijgen. Wacht eens, ik weet wat! Ga meel!"

Dit zeggende trok hij zijn vriend mee naar de overzijde, daarbij vermijdende eenig geluid te maken, ging daar in de schaduw van een der boomen staan en ving toen aan met zijn voeten op de straatsteenen te trappen, daarbij het geluid nabootsend van iemand, die door de straat liep.

Welk doel hij daarmede had, werd onmiddellijk duidelijk.

In het huis no. 6 werd zachtjes het gordijn, dat voor een venster hing, een weinig weggeschoven en het gezicht van een man met een zwarten baard werd door het schijnsel der lantaarn, die voor het venster stond, zichtbaar.

Het was duidelijk, dat de man moeite deed om te weten te komen wat de oorzaak was van het geluid.

Maar daar Brand het voorbeeld van Raffles gevolgd had, door zich verborgen op te stellen, kon de luisteraar nóch hem nóch Raffles zien.

De man met den zwarten baard waagde zich nu iets verder naar voren.

Hij kwam voor het venster, drukte zijn voorhoofd tegen de ruiten en keek langs de nauwe straat, zonder iets te kunnen bemerken.

Eindelijk opende hij heel voorzichtig het venster en keek naar buiten.

De zwarte puntbaard gaf aan het lange gezicht een weezinwekkende uitdrukking, hetgeen duidelijk bij het lantaarnlicht kon worden waangenomen. Het schijnsel was echter niet in staat duidelijk de gelaatstreken te doen onderscheiden.

Naar de meening van Raffles moest de man in de kracht van zijn leven zijn.

De luisteraar deed nog steeds moeite om de verborgen rustverstoorders te ontdekken.

Hij kon hen niet zien, maar scheen te veronderstellen, dat, naar het geluid van hun

voetstappen te oordeelen, zij in de onmiddellijke nabijheid moesten zijn.

Eindelijk echter staakte hij het zoeken, sloot het venster en nadat hij nog een poosje daarvoor was blijven staan, liet hij het gordijn zakken en verdween.

Voorzichtig en langs een omweg, wilde Raffles zich nu verwijderen.

Zonder een woord te spreken, vatte hij Brand bij den arm en ging met hem heen.

Nadat zij het einde der straat bereikt hadden, kwamen zij op een plein met een taxi-stand en daar het nu toch te laat was geworden voor den trein, gaf Raffles den chauffeur van een gereedstaande auto een wenk, gaf hem zijn adres op en stapte met zijn begeleider in het rijtuig.

Binnen een half uur had hij het doel van zijn rit bereikt.

Brand betaalde en beiden gingen stilzwijgend naar hun vertrekken.

Toen zij daar aangekomen waren, ont deden zij zich van hun natte mantels en lieten zich door Gaston een kop koffie brengen.

Raffles stak een sigaret op, ging in zijn leuningstoel zitten, dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Zeg Charly, je hebt zeker wel gemerkt,

dat ik toch niet heelemaal gerust ben over hetgeen we gehoord en gezien hebben. Wanneer dat hulpgeroep inderdaad slechts geschied was als een gevolg van een huiselijke twist, dan zou de bewoner van het huis toch zeker niet uit het raam hebben gekeken, toen hij voetstappen hoorde.”

„Maar wat kan hij er dan in 's hemelsnaam voor reden voor gehad hebben?” vroeg Brand.

„Er zijn maar twee dingen mogelijk,” antwoordde Raffles. „Het eerste is, dat de man heeft willen zien of het hulpgeroep van zijn vrouw iemand, wiens voetstappen hij meende te hooren, naderbij gelokt had en die hij, wanneer dat inderdaad het geval was geweest met een paar scheldwoorden of zoo iets had willen afschepen...”

„Dat is mogelijk,” beaamde Brand „en de tweede mogelijkheid is?”

„De tweede mogelijkheid,” herhaalde Raffles langzaam, „de tweede mogelijkheid is... maar, dat zullen we morgen wel zien. Van nacht kunnen we niets meer doen, maar morgenochtend gaan we aan het werk.

„En nu naar bed Charly!”

Een kwartier later was het geheele huis in diepe rust.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het hol van den misdadiger.

De morgenschemering brak aan en een droef, grijs licht verspreidde zich over het aardrijk.

De mist was opgetrokken, maar het weer was even somber gebleven.

Niettemin werd de reuzestad Londen er door tot nieuw leven gewekt. Overal gingen de gordijnen omhoog, de luiken werden van de vensters weggenomen, de winkels en kantoren geopend en in de voorsteden vingen de groentenverkoopers en melkslijters hun werk aan door huis aan huis aan te bellen.

In het huis no. 6 in Williamstreet te Hoxton, bleef het echter doodstil.

Er werd geen geluid vernomen.

De vensters, die op de straat uitzagen, bleven dicht.

Alleen het roode gordijn voor een der vensters sprong in het oog, alsof het juist de blikken der weinige voorbijgangers op zich wilde vestigen.

Maar niemand lette er op. Niemand keek naar het grijze huis.

De meesten hielden het voor onbewoond en dachten, dat de eigenaar op reis was.

Niemand vermoedde, dat het huis nog een tweeden ingang had in een parallelstraat.

Want tusschen deze en Williamstreet, die tamelijk ver van elkaar verwijderd waren, lag een groote tuin, die bij perceel no. 6 behoorde.

Men beweerde, dat de eigenaar een oude, zeer rijke vrijgezel was, die bijna altijd op reis was en die den tuin en het huis niet verkoopen wilde uit piëteit jegens zijn ouders, die hier meer dan dertig jaar gewoond hadden.

Maar de eigenaar had daarvoor nog een andere, veel gewichtiger reden.

Door een tusschenpersoon had hij het huis in Marketstreet 24, dat aan zijn tuin grensde aangekocht en daardoor was het voor hem een kleine moeite, om van de eene straat naar de andere te komen, zonder door iemand gezien te worden.

Het was voor hem dus alleen noodig, dat hij, als het duister begon te worden, zijn huis

in William Street no. 6 verliet, door den grooten, met oude boomen beplante tuin ging, tot dat hij aan de poort kwam in den muur, die zijn huis in Marketstreet 24 van den tuin scheidde.

Wanneer hij dit huis dan nog doorliep en op de straat kwam, dan bevond hij zich in een tamelijk levendige winkelbuurt en kon, zonder herkend te worden, verder gaan.

Het was dus een bezitting, die de oude eigenaar opzettelijk zoo had laten inrichten en waarvan niemand eenig vermoeden had, zelfs niet de sluwe heeren van Scotland Yard.

Het was inmiddels volkomen dag geworden en het bedrijvige leven van Londen ontwaakte langzamerhand.

Zelfs in het stille vertrek met het roode gordijn drong een zwak geluid door van de drukte op straat.

In het kleine vertrek, waarin slechts een bed, een waschtafel, een kleerkast en twee stoelen stonden, drong langzamerhand eenig licht door, waardoor men de voorwerpen kon herkennen.

Op het bed lag, met het gelaat in de kussens gedrukt, bewegingloos een vrouwelijke gestalte.

Haar fraai blond haar lag uitgespreid op het kussen; een zachte kinderhand hield de dekens vast, die tot aan den hals waren opgetrokken.

Nu en dan verried eenige beweging, dat er leven in haar was.

Haar ademhaling was onhoorbaar; slechts nu en dan drukte zij haar kleine hand krampachtig toe en dan greep zij zoekend om zich heen.

Nu en dan bewoog zij onrustig haar hoofd en hoorde men een diepen zucht uit de borst der slapende opstijgen.

Maar sliep zij en was het een bange droom, die haar kwelde?

Van den kant der straat hoorde men het geluid van vlugge, elastische mannschreden weerklinken.

De vrouwelijke gestalte richtte zich nu op en luisterde met inspanning naar het steeds meer verdwijnend geluid.

Daarna streek zij langzaam en als in gedachten, haar weelderige haardos uit het gelaat.

Het gelaat, dat nu vrij kwam, was dat van een madonna, een schitterende schoonheid.

Boven den kleinen mond stond het kleine Grieksche neusje en daarboven welfden zich de licht blonde wenkbrauwen.

De sneeuw witte huid liet hier en daar het blauwe net der aderen doorschemeren en twee prachtige donkere blauwe oogen gaven aan het gelaat een zeldzame bekoorlijkheid.

Nu echter kon men in de trekken van het meisje — zij was nauwelijks zeventien jaar oud — een groote angst en verdriet ontdekken.

Haar mondhoeken beefden en de groote, blauwe oogen, die vol tranen stonden, keken van het eene voorwerp naar het andere, alsof zij hulp zochten.

Eindelijk welder er een diepe zucht uit haar borst en steunend legde zij haar hoofd weer op het kussen neer.

Haar gansche lichaam scheen te beven, tot dat zij eindelijk in tranen uitbarstte, die langzaam als paarden op haar kleine handen dropen.

Plotseling werd er aan de deur van haar kamer geklopt en een krijschende vrouwenstem gelastte haar, om de deur te openen.

Het meisje schrok hevig en scheen niet in staat te zijn onmiddellijk op te staan.

Zij sloeg hare handen voor het gelaat en bleef eenige minuten stil zitten snikken. Toen echter scheen zij een manmoedig besluit te nemen. Zij droogde hare tranen af, wierp de deken van zich af en stond op.

Zij begon zich te kleeden, waschte zich en maakte het haar op.

De vrouw, die aan de deur geweest was, scheen intusschen verder gegaan te zijn, want men hoorde haar scheldwoorden aan het andere einde der gang.

Maar spoedig keerde zij terug en herhaalde thans met een nieuwen vloed van scheldwoorden, haar bevel om de deur te openen.

Het meisje ging naar de deur en ontsloot die.

Het scheen, dat de oude vrouw, die nog buiten stond, geheel veranderd was. Zij gedroeg zich nu poeslief.

„Goeden morgen, mijn schat!" teemde zij. „Hoe heb je geslapen? Kom eens hier! Hier,

bij het venster! Laat ik je eens goed bekijken".

Bij deze woorden was zij vlug binnengekomen en sloot de deur achter zich.

Daarna trok zij het meisje naar het venster, schoof het roode gordijn ter zijde, zoodat het volle morgenlicht in het vertrek viel en keek opmerkzaam en met welbehagen haar beschermeling aan.

„Bega nu geen dwaasheden meer," dreigde zij schertsend.

„Je bent een dom, lief, klein schaapje!

„Zoo'n angst te hebben! Waarvoor en waarom?"

„Wij willen je zeker geen kwaad doen, kindje. Zeker niet! Daarvoor ben je veel te mooi. Wij willen inderdaad alleen het goede.

„Begrijp je mij niet? Zie je dat niet in?"

„Kijk mij toch niet zoo verlegen aan.

„Waarlijk, het roode schijnsel, dat op je valt, staat je zeer goed.

„Als Sir Robert Having dat eens zien kon!

„Ik wed, dat hij een pond extra zou geven.

„Bega zulke dwaasheden nu niet weer", zei het oude wijf nog eens, nadat zij het meisje eenige oogenblikken had aangekeken.

„Dat past heelemaal niet voor meisjes van jouw soort. We zullen heel goed en lief voor je zijn, maar, o wee, als je het in je hoofd haalt om zulke tooneelen nog eens te herhalen.

„Dan zul je mij leeren kennen!"

Met haar magere armen liep zij voor het bevende meisje heen en weer en maakte eenige sprekende bewegingen.

En toen het meisje nog altijd zweeg en niets wist te antwoorden, ging de oude op zachten toon voort:

„Over dien eersten keer wil ik nog zwijgen. Het komt wel meer voor, dat men het geluk van zich stoot. Het is reeds velen, die hier geweest zijn, zoo gegaan.

„Zij zien echter spoedig hun dwaling in en trachten dan het verzuimde weer goed te maken. Hi! hi! hi!

„Jij zult precies zoo doen, mijn lief duifje, niet waar?" sprak zij op vleienden toon.

„Belooft mij dat, mijn kind en de heele wereld is voor jou!"

„Ga weg, ellendig wijf!" gaf het meisje ten antwoord.

„Waag het niet nader bij mij te komen of je schandelijke woorden te herhalen.

„Ik bezweer je, dat ik mijn eer tot den laatsten ademtocht zal weten te verdedigen.

„Ga weg!" riep zij opgewonden uit en wees naar de deur.

„Ik wil je niet meer zien; alleen dan, als je

mij eindelijk mijn kleeren en reisbenoodigdheden brengt, die je mij wederrechtelijk hebt afgenomen, zal ik je te woord staan!

„Hoor je, ik wil onmiddellijk dit roovershol verlaten!”

Woedend stampte het meisje met de voeten op den grond; in haar toorn was zij inderdaad betooverend.

Dat scheen de oude vrouw ook op te merken, want zij bleef bewegingloos staan en keek het beeldschoone meisje aan, wier oogen vlammen schoten.

„Mooi! — héél mooi! — verrukkelijk!” zei de oude vrouw na eenige oogenblikken, terwijl het ongelukkige meisje met moeite haar tranen bedwong.

„Ha! ha! — kostelijk! onbetaalbaar!” riep de oude en wiegde haar leelijk gerimpeld hoofd heen en weer.

„Wat zal Sir Robert wel zeggen, als ik hem dat vertel!

En mr. Shayne?

„Ik zie, dat hij werkelijk een goede vangst heeft gedaan en met kennersoogen het goede duifje heeft gevangen.

„Waarlijk, mijn zoet, lief engeltje! Wij hebben jou nog gemist! Nu zal ons huis iederen dag vol zijn!”

Daarbij wreef zij vergenoegd de handen en strompelde op en neer door het vertrek.

Maar nu ging het meisje met gebalde vuisten naar de oude vrouw toe; het bleek, dat zij thans een kloek besluit had genomen; zij zei:

„Mijn geduld is ten einde en ik vraag het nu voor het laatst. Ik wil mijn kleeren en reisbenoodigheden, die ik meebracht, terughebben, opdat ik mij fatsoenlijk kan kleeden, opdat ik dit huis dadelijk kan verlaten.”

„Wel ja!” lachte de oude, terwijl zij bleef staan en haar hand ophief; „zoo ver zijn wij nog lang niet! En dan zeker dadelijk naar de politie loopen!

Neen hoor! Dat zal niet gaan. Ik kan je niet laten vertrekken. Het huis is goed gesloten, en alleen mr. Shayne, die je hier heeft gebracht, is in staat het te ontsluiten.

„Maar dat zal hij zeker niet doen. Reken daarop, mijn duifje. Want zulk een schat krijgt hij niet gemakkelijk weer!

„Ik ben nu reeds veertien jaar bij hem, maar in al dien tijd heb ik zulk een schoonheid als jij bent, nog niet gezien.

„Stel je dus maar gerust, je komt hier in geen geval vandaan, of — —”

„Ik zal! Ik wil en ik moet!” schreeuwde het meisje woedend.

„Zoo niet levend, dan als — een lijk”, voegde zij er somber aan toe.

„En nu” — zij wees naar de deur — „nu er uit!

„Er uit, zeg ik je, en nu voor den laatsten keer, of”....

Zij was met eenige schreden naar de waschtafel gegaan en nam de gevulde kan in haar handen.

Maar zij kwam niet zoo ver, haar bedreiging ten uitvoer te brengen.

Met gekromden rug was de oude naar de deur geslopen, had den sleutel in handen genomen, dien in het sleutelgat gestoken, en was daarna bliksemsnel de deur uitgegaan, die zij oogenblikkelijk achter zich sloot.

Toen het jonge meisje bij de deur was gekomen, beproefde zij die te vergeefs te openen.

Zij was, wat zij trouwens wel had kunnen verwachten, opgesloten en aan de willekeur van haar vervolgers overgelaten.

Zij zat gevangen; en als verlamd, liet zij zich op een stoel zakken. Een beeld der wanhoop gelijk.

Maar eensklaps stond zij op, als met nieuw leven beziel.

Zij onderzocht de deur, die van zwaar eikenhout vervaardigd was.

Behalve het slot bevond zich aan de deur geen enkelen knip of grendel. Zij keek door het sleutelgat, maar daar er aan den anderen kant waarschijnlijk een sleutelplaatje voor geschoven was, kon zij niets zien.

Zij zette zich daarom weer op den stoel, die in haar nabijheid stond, neer en boog peinzend het hoofd. Het was duidelijk, dat zij over haar toestand, die een ieder duidelijk zal geworden zijn, nadacht.

Wat kon zij nu doen? Van vluchten was geen sprake.

Eindelijk scheen zij een besluit te hebben genomen.

Een zegevierend lachje kwam op haar gelaat, toen zij met het plan begon, dat zij bedacht had.

Zij ging naar de kleerkast en opende die.

Deze bevatte slechts lichte nacht- en ochtendgewaden en eenige onderkleeren.

Een meewarig lachje kwam op haar gelaat.

„Dat zou dus voortaan haar geheele garderobe zijn!

Maar met groote wilskracht schudde zij deze treurige gedachte van zich af.

Zij nam de kleeren uit de kast en probeerde deze te verplaatsen. Dit ging werkelijk beter dan zij had durven hopen.

Met inspanning van al haar krachten gelukte het haar, de kast een weinig te verzetten.

Zij herhaalde dit zoo lang, totdat het meubelstuk een schrede van den muur verwijderd stond.

Reeds bij het eerste verplaatsen had zij achter de kast een schurend geluid gehoord en toen zij de kast ook aan den anderen kant verplaatste, viel er een voorwerp op den grond.

Zij lette daarop echter niet verder, totdat de kast stond; zij zag toen op de plaats waar zij gestaan had, een pakje liggen.

Het was een lang, smal voorwerp, in papier gewikkeld; het pakje was dicht gebonden met een stuk van een dameskouseband.

Zonder daarop verder acht te slaan, legde zij haar vondst op de waschtabel, om zich weer met de kast bezig te houden en rustte niet eerder, totdat deze met de achterzijde tegen de deur stond.

Zij wierp er de kleedingstukken weer in, sloot de kast dicht en ging, nadat zij het gordijn wat verder geopend had, op den rand van haar bed zitten. Zoo bleef zij eenige minuten zitten.

Plotseling onderging haar houding een verandering. Zij had toevallig een blik op straat geworpen en zag nu, vlak aan de overzijde, onder haar venster, een jongen, eleganten man, die haar groette, toen hij haar zag.

Verschrikt trok zij haar hoofd terug en een blos verscheen op haar gelaat.

Na verloop van eenige minuten, vatte zij moed en ging weer naar het venster om op straat te kunnen kijken.

Maar er was niemand meer te zien. Het jonge mensch was waarschijnlijk verder gegaan, veronderstelde zij.

Maar daarin vergiste zij zich.

Hij bleef alleen onzichtbaar voor het jonge meisje, omdat hij naar den overkant gegaan was, en zich nu vlak onder haar venster bevond.

Wanneer zij hem nu had willen zien, had zij het venster moeten openen, maar dat was met twee grendels gesloten, welke zij reeds tevergeefs geprobeerd had er af te schuiven.

De vreemdeling van zoeven stond nu voor

de gesloten huisdeur met een anderen heer, die wat minder elegant, maar overigens even correct gekleed was als hij.

Deze was echter ouder dan zijn jeugdige metgezel.

Groot en slank van gestalte zag men dadelijk aan hem, dat hij een geoefend turner was. Al zijn bewegingen waren elegant en sierlijk.

Zijn ernstig, baardeloos gelaat getuigde van grooten geest en zijn blauwe, fonkelende oogen waren scherp als dolken.

Hij tastte in zijn zak, haalde er een instrument uit, dat den vorm van een sleutel had en beproefde, eenigszins verdekt opgesteld achter den rug van zijn begeleider, die voor hem ging staan, de deur open te maken.

Doch ook deze maal was het vergeefsche moeite.

Het slot ging wel eenige malen over en het instrument, dat de man in de hand had, draaide eenige keeren om, maar zoodra de vreemdeling probeerde om de deur te openen, bleek dit onmogelijk.

Het hielp ook niet, toen de jongere man hem daarbij wilde helpen.

„Laat maar, Harry!" zei de oudste der beide mannen eindelijk en hij staakte zijn arbeid.

„Het is doelloos. De deur is aan den binnenkant natuurlijk van sterke grendels voorzien. De looze vos, die hier woont, heeft met alles rekening gehouden."

„Denkt u," vroeg de aangesprokene, „dat hij thuis of in Londen is?"

„Zonder twijfel!" antwoordde James Pinkerton, de beroemde Amerikaansche detective; want niemand anders dan hij en zijn getrouwe leerling Harry Taxon waren het, die zich tot het huis van den langgezochten handelaar in blanke slavinnen, Robert Shayne, met geweld toegang wilden verschaffen.

„Zonder twijfel", herhaalde Pinkerton.

„Kom, Harry! Onze pogingen zijn hier mislukt. Wij moeten het op een andere plaats probeeren, misschien hebben wij daar meer succes."

Het volgende oogenblik waren de beide mannen verdwenen.

DERDE HOOFDSTUK.

Redders aan het werk.

Intusschen hadden John Raffles en Charly Brand ook niet stilgezeten.

Zij hadden slechts een paar uur geslapen en daarna een bad genomen.

Toen zij zich gekleed hadden en aan de ontbijttafel zaten, reikte lord Lister zijn secretaris de hand en zei:

„Zoo, Charly! Nu voel ik mij weer, alsof ik een jaar heb uitgerust.

Maar de eerste daad na de buitengewone inspanningen, zal nu ook een goede zijn. Ik vermoed, dat wij op het punt staan een uitstekend werk te verrichten, want ik koester verschillende gedachten.”

„Hoe denk je over de kwestie te Hoxton, Edward? En wat weet je er van?”

„Weten! — weten, Charly, dat is een groot woord. Ik weet zoo goed als niets. Ik heb je immers gezegd, dat ik vermoedens koester.

Kom, drink je thee op, dan gaan we,” ging hij voort, toen hij Brand aankeek. „Laten wij ons haasten en trachten nog te redden, wat er te redden valt.”

Binnen een goed half uur waren de beide vrienden in de nabijheid van het huis gekomen.

Het kostte hen weinig moeite het te vinden, daar zij den naam van de straat hadden onthouden, welke vlak bij de New North Road, een drukke winkelstraat, gelegen was.

Zij gingen het huis nog eens voorbij, overtuigden zich, dat de deur nog steeds gesloten was, liepen daarna de straat ten einde en keerden langs den anderen kant terug.

Reeds op eenigen afstand van het huis zei Brand tot zijn begeleider:

„Kijk eens, Edward! Het venster is open”.

„Dat zie ik ook!” gaf lord Lister ten antwoord. „Dat treffen wij zoo goed mogelijk. Ik hoop, dat het geen moeilijk werk voor ons zal zijn.”

„In ieder geval zal het onzen arbeid niet moeilijker maken, ofschoon... maar dat is van later zorg. Kom nu mee.”

Raffles en zijn vriend begaven zich nu naar

het midden van de straat, waar, zooals Raffles gezien had, een huis stond, dat onbewoond was.

Met zijn steeksleutel had hij in een ommezien de straatdeur geopend. Hij trad binnen en trok Brand haastig achter zich aan.

De deur werd weer geruischloos gesloten en nu begon Raffles een haastig fluistergesprek met zijn secretaris, waarnaar deze aandachtig luisterde, daarvan blijk gevende door nu en dan ernstig met het hoofd te knikken, ten bewijze, dat hij begreep wat zijn vriend verlangde.

Eindelijk zweeg Raffles en opende wederom de straatdeur waardoor Brand wegglipte als een aal.

En terwijl Raffles de trap van het onbewoonde huis opsnelde naar de hooger gelegen étage, daarbij twee treden tegelijk nemend en onderwijl een dun, sterk koord uit zijn zak haulend, liep Brand linea recta naar den tuinmuur aan de overzijde van de straat, sprong er tegen op, sloeg zijn eene been er over en toen het andere en was het volgende oogenblik er overheen gewipt.

De straat was nu geheel ledig en verlaten. Daar zij aan de eene zijde dood liep kwamen er bijna nooit voorbijgangers door.

Na een paar minuten echter kwam er plotseling een hoofd boven den tuinmuur te voorschijn. Het was dat van Brand. Hij scheen aan den anderen kant zeer vast te staan, want heel voorzichtig en zonder onnoodige bewegingen te maken, keek hij even boven den rand van den steenen muur uit.

Hij scheen zijn plek met overleg te hebben gekozen, want hij bevond zich nu pal tegenover het geopende venster, waar het meisje verblijf hield, dat in het roode bakstenen huis was opgesloten.

Brand was, toen hij over den muur gesprongen was, in een tuin te land gekomen, welke blijkbaar niet veel gebruikt werd, want het onkruid groeide er welig. Hij prees zijn gelukkig gesternte, want er bestond nu weinig

kans, dat men hem van het huis uit, waaraan deze tuin behoorde, zou ontdekken.

Terwijl hij daar op den drassigen bodem, tusschen gras en onkruid voortliep, struikelde hij en zou zeker gevallen zijn, als hij zich niet aan den muur vastgegrepen had.

Hij keek naar wat hem had doen vallen en slaakte bijna een vreugdekreet, toen hij daar een bijna vermolmde, maar toch nog bruikbare ladder zag liggen.

Zoo'n ding had hij juist noodig.

Hij raapte de ladder op, sleepte haar nog eenige passen verder en zette haar toen tegen den muur.

Hij klom er op en zag dat hij goed gerekend had, want hij bevond zich nu vlak tegenover het roode baksteen huis.

Hij nam een verrekijker uit zijn zak, met behulp waarvan hij het inwendige van het geheime vertrek zorgvuldig onderzocht.

En toen ontdekte hij, dat het vertrek zonder deur en de bewoonster daarvan een gevangene was.

Hij keek nu omhoog en zag hoe Raffles aan de overzijde uit het dakvenster geklommen was en van plan scheen te zijn langs den dakgoot loopend, het dakvenster van het bewuste huis te bereiken.

Door een handbeweging trok hij den aandacht van zijn meester en vriend en wenkte hem, alsof hij hem uitnoodigde bij hem te komen.

Raffles, die de handbeweging van Brand duidelijk scheen te begrijpen, maakte een beweging terug, aanduidende, dat hij aan het verzoek van zijn vriend gehoor zou geven.

Hij klom weer in het venster terug en na verloop van een drietal minuten was Raffles eveneens over den muur geklommen en bevond hij zich onder aan de ladder, waarop Brand nog altijd door den kijker naar het huis stond te turen.

Toen hij bemerkte, dat Raffles bij hem was, klom hij naar beneden, overhandigde zijn vriend den kijker en zei:

„Ga jij nu eens naar boven en kijk eens goed rond, of ik mij misschien heb vergist.”

Raffles voldeed onmiddellijk hieraan, terwijl Charly hem de inrichting van het vertrek beschreef.

„Het bed staat dus aan de linkerzijde van het venster. Zie je het?”

„Jawel, Charly, het vertrek is zóó smal, dat men gemakkelijk alles kan overzien.”

„Goed! Vertel maar verder!”

„Achter het bed schijnt een leege ruimte te zijn, of er moet een reismand staan”.

„Je zult wel gelijk hebben!”

„In allen gevalle staat het vast, dat er geen deur in den muur is.”

„Ook dat is juist! Nu nog de zijmuur, kijk vooral nauwkeurig toe, Edward!”

„Daar staat alleen een groote kleerkast en rechts daarvan een kachel. Ik zie het zeer duidelijk!”

„Goed! Nu nog de muur aan de overzijde van het bed.”

„Bij het venster staat een stoel, daarnaast een washtafel en dan — weer een stoel.

Raffles nam verwonderd den kijker van zijn oogen weg en keek Brand aan.

„Het komt uit”, bevestigde de Groote Onbekende. „Het komt precies uit. Maar waar zou toch de deur zijn, Charly?”

„De deur — Edward? — de — — deur —?”

„De zaak schijnt niet pluis te zijn, niet zoo als ze zijn moest! Geef hier, ik wil mij nog eens overtuigen!”

Lord Lister keek wederom eenige minuten naar binnen zonder zich te bewegen.

Plotseling riep hij: „Aha! Is dat het geval?!”

Brand keek hem aan, klom nu ook op de ladder op gevaar af, dat het vermolmde ding onder het gewicht der twee mannen zou breken en hield zich achter John Raffles aan den bovenkant van den muur vast.

Maar hij kon in het vertrek niets bijzonders ontdekken, dan dat er geen deur was.

Maar halt! Wat was dat?

Een slanke, jeugdige vrouwengestalte, met een weelderigen haardos, stond luisterend, met voorovergebogen lichaam bij de deur der kast.

Juist ging zij weer naar het venster, zonder de beide bespieders opgemerkt te hebben.

Haar gelaat was door prachtig goudblond haar omlijst.

Zij ging op een stoel bij het venster zitten, nam een langwerpige, smal pakket van de washtafel, en begon het open te maken.

Met gespannen aandacht volgden de beide vrienden al haar bewegingen.

Nu maakte het meisje het papier los.

Plotseling hield zij haar handen voor het gelaat.

Toen zij die weer verwijderde, zag Raffles door den kijker, dat haar gelaat vuurrood geworden was.

Nu stond zij op en rekte haar slanke leden uit.

Zij nam uit het papier een lang, smal voorwerp; Raffles zag dadelijk, dat het een dolk was.

Zij bekeek het wapen met aandacht en trok het uit de scheede, zoodat het blanke staal zichtbaar werd; daarna legde zij den dolk op de waschtafel.

Maar zij nam het wapen dadelijk weer op en hield het dreigend in de richting der kast, alsof zij een onzichtbaren vijand wilde doorsteken; legde den dolk weer op de waschtafel en keek bewegingloos voor zich.

Raffles en Brand hadden alles nauwkeurig gezien.

Zij gingen nu weer van de ladder af en terwijl Raffles eenige keeren onderaan den muur heen en weer liep, keek Brand hem met spanning aan.

De Groote Onbekende bleef eindelijk voor Brand staan en zei:

„Het raadsel is opgelost! Het is zooals ik gedacht heb. Het meisje, dat wij zoo even bespied hebben, wordt in het vertrek, waarin zij zich bevindt, wederrechtelijk gevangen gehouden.

Ik ben daarvan overtuigd, omdat zij met den dolk haar beulen bedreigde.

Verder is uit de omstandigheid, dat zij de kleerkast voor de deur getrokken heeft, af te leiden, dat zij voor een overrompeling veilig wilde zijn — ik herinner je aan de nachtelijke hulpkretten, die wij gehoord hebben en die zeker door haar geslaakt werden.”

Brand wilde iets zeggen, doch John Raffles ging voort:

„Want het staat zoo vast als een muur, dat er in dit vertrek een deur is.

Zij moet zich tegenover het venster bevinden, daar, waar de kast nu staat, maar links van de kachel.”

„En de kast?” vroeg Brand.

„De kast stond van nacht nog achter het bed, links aan den muur, daar, waar wij vermoed hebben, dat een reisman stond.”

„Maar hoe weet je dat, Edward?”

„Dat is zeer eenvoudig!” zei de Groote Onbekende lachend.

„Ik heb vergeefsche moeite gedaan om aan den kant, waar de kachel staat, een gat te ontdekken, waar de kachelpijp in past. En zoo'n opening moest er toch zijn om den rook te kunnen doorlaten.

En zoo kom ik tot de conclusie, dat de kleerkast voor de deur geschoven is en dat daardoor tegelijkertijd de opening voor de kachelpijp aan onze oogen verborgen was!”

„Je berekeningen zijn secuur en ik geloof, dat zij zeer juist zijn. Maar wat staat ons nu te doen?”

„Wat wij nu doen moeten, Charly? Nu beginnen onze werkzaamheden en wij moeten de zaak zeer vlug aanpakken, als onze hulp niet te laat zal komen.

Het meisje zal wel geen oogenblik aarzelen, zich met den gevonden dolk te doodden, als haar vervolgers het vertrek mochten binnendringen.

Luister dus aandachtig naar mij, Charly en doe, wat ik je zeg.

Jij moet hier tegenover het venster blijven, en het vertrek nauwkeurig in het oog houden, vooral de bewoonster en alles, wat er mocht gebeuren.

„Ik zal op het dak van het huis klimmen, zooals ik zoeven reeds van plan was.

„Ik zal daarvoor wel eerst een kleinen omweg moeten maken, doch dat doet niets ter zake.

Zoodra ik op het dak ben, moet je mij een teeken geven, opdat ik weet, hoever ik moet gaan en opdat ik boven het venster van onze beschermeling kan blijven.

Zoodra ik deze plaats bereikt heb, is jouw werk afgelopen. Je hebt dan verder niets te doen dan alles nauwkeurig te bespieden en moogt slechts in het uiterste geval je post verlaten.”

„Zeer goed, Edward! Ik heb je begrepen!”

„Nog iets, Charly. Ik geloof, dat het venster, dat boven het vertrek van het meisje is aangebracht, niets gevaarlijks oplevert — maar hoe het ook zij, houd dat vertrek ook vooral in het oog. Zoo, pas nu vooral goed op!”

Met een krachtigen handdruk scheidden de beide vrienden.

Toen Raffles vertrokken was, klom Brand weer de ladder op en plaatste zich zoo, dat alleen zijn oogen met den kijker gewapend boven den muur uitstaken. Aldus wachtte hij op de dingen, die komen zouden.

Hij behoefde niet lang te wachten, daar hij plotseling een hoofd achter den schoorsteen van het huis no. 5 in Williamstreet te voorschijn zag komen.

Hij wist terstond, wie deze persoon was.

Raffles bleef eenige oogenblikken in zijn schuilhoek luisteren.

Daarna kroop hij op handen en voeten over het platte dak, totdat hij het huis no. 6 bereikt had.

Dit dak was iets lager.

Lord Lister volgde nu de teekens, die Charly hem gaf.

Hij was nu op de goede plaats gekomen en bevond zich precies boven het venster van het mooie, blonde meisje.

Raffles gaf Charly een wenk, ten teeken, dat hij hem begrepen had.

Daarna ging hij languit op het dak liggen en wipte zóó, voorzichtig het dakvenster binnen. Nu tastte hij in zijn zakken, nam daaruit een stuk papier, een potlood en het touw.

Nadat hij eenige woorden geschreven had, vouwde hij het papier samen, legde het potlood daarin, nam een stuk van een dakpan, dat in de goot lag en bond dit alles aan het touw en liet het naar beneden zakken.

Brand gaf een teeken.

Het pakket zweefde weldra eenige centimeters boven het geopende venster.

Raffles strekte zijn hand, waarin hij het touw hield, eenigszins vooruit en het geluid van den steen, die tegen het venster aantikte, drong tot hem door.

Nu luisterde hij aandachtig.

De jonge blondine in het eenzame vertrek schrok bij het hooren van dit geluid, maar daar het pakje een weinig te hoog hing, kon zij het niet zien.

Brand gaf Raffles een wenk en deze begreep, wat er gaande was.

Hij trok zijn hand eenigszins terug en herhaalde, wat hij gedaan had.

Nu sprong het meisje verwonderd van haar stoel op en ging naar het venster.

Zij ontdekte het pakje en met verbazing trok zij het naar binnen.

Ofschoon Raffles, die door een teeken van Brand begrepen had, dat zij het pakje had gezien, op elk van haar bewegingen reageerde en het touw steeds liet vieren, toen het meisje haar vondst in het vertrek trok, scheen zij toch van plan om het touw met den dolk door te snijden.

Brand meende, dat al het moeilijk werk mislukken zou; maakte daarom van zijn handen een spreektrumpet en riep er door heen, wel niet luid, maar zoo duidelijk mogelijk articulerend:

„Niet doen! Niet doorsnijden!”

Het meisje had deze woorden waarschijnlijk niet verstaan, maar zij had de stem gehoord.

Daarom liet zij haar voornemen varen, keek naar de overzijde en bemerkte Brand, die zich een weinig voorovergebogen had.

In het eerst scheen het meisje niet te weten

wat zij denken moest van het mannenhoofd, dat daar zoo zonderling een eindje boven den tuinmuur uitkwam, maar weldra scheen zij te begrijpen, dat er redders in de nabijheid waren, vooral toen Brand groetend zijn hoed lichtte en daarna waarschuwend zijn wijsvinger op de lippen legde, haar beduidend, dat zij vooral stil en voorzichtig moest zijn.

Het ongelukkige meisje dacht den jongen man van 's morgens vroeg weer voor zich te hebben en daar zijn gelaat haar sympathiek voorkwam, groette zij hem terug.

Nu wist zij, dat zij een vriend gevonden had, die bereid was, haar te helpen.

Vorzichtig maakte zij het touw van het pakje los, bond het uiteinde van het koord aan de leuning van haar stoel vast en opende het.

Het bevatte een beschreven velletje papier, een steen en een potlood.

Zij begon haastig te lezen.

Op het vel papier stond:

„Vat moed! Er zijn vrienden in de nabijheid, die u uit uwen ongelukkigen toestand bevrijden willen! Wees vooral voorzichtig! Hoe heet uw kwelgeest en wat wil hij? Bind uw antwoord aan het touw, dan komt het zeker in onze handen!”

Het blonde meisje had eenige oogenblikken noodig om tot bezinning te komen.

Daarna schreef zij met bevende hand het volgende:

„O, ik dank u zeer. Sedert gisteren bevind ik mij in een verdacht huis van de allerergste soort. Robert Shayne, die blijkbaar zijn schandelijk bedrijf reeds lang uitoefent, heeft mij eenige dagen geleden tegen mijn wil ontvoerd en met nog drie andere meisjes hierheen gebracht. Hedennacht wilde hij mij geweld aandoen. Red mij. Help mij, ik en mijn ouders, die zeer rijk zijn, zullen het u duizendmaal vergelden! Mijn naam is Mary True.”

Deze brief werd om den steen gewikkeld, het touw er aan bevestigd en het pakje begon de luchtreis.

Reeds na twee minuten kwam het volgende antwoord van Raffles:

„Verlies den moed niet! De redding is nabij. Binnen een uur zult ge vrij zijn!”

Toen lord Lister bemerkte, dat het meisje het touw had losgemaakt, trok hij het snel naar boven en verwijderde zich toen langs denzelfden weg, vanwaar hij gekomen was.

De jonge gevangene was naar het venster gegaan en keek naar den muur aan de overzijde.

Maar ook Brand was heengegaan om alles weer in den vorigen toestand terug te brengen. Na eenige oogenblikken sprong Raffles weer over den tuinmuur.

Hij vatte Brand bij de hand, klom met hem nog eens op de ladder en nu staken beiden voorzichtig hun hoofden over den rand van den muur.

Aan de overzijde stond het jonge meisje voor het geopende venster en drukte haar bevende handen op haar van vreugde kloppend hart, toen zij de beide mannen zag, die nogmaals beleefd groetten en daarna verdwenen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

• Een wonderlijke ontmoeting.

Voordat Raffles en Brand vertrokken, be-
raadslaagden zij.

„Het zal wel zoo zijn als ik mij heb voorge-
steld”, zeide lord Lister.

„Wij zullen in een wespennest moeten grij-
pen en al onze krachten verzamelen, om niet
het onderspit te delven. Dat soort misdadigers
is sluw en gevaarlijk.

Het is eigenlijk wel jammer, dat wij dezen
keer niet samen kunnen werken met onze
braven hoofd-inspecteur van politie Baxter.”

„Voor den grooten Amerikaanschen detective
James Pinkerton, die, zooals je natuurlijk in
de krant hebt gelezen, zich op het oogenblik te
Londen bevindt, zou deze zaak ook interessant
zijn en niet minder voor zijn getrouwen leer-
ling, Harry Taxon; ook deze beiden zouden
gaarne dit hol willen zuiveren.”

„Tart den duivel niet, oude jongen”, zei de
Groote Onbekende schertsend.

„Met James Pinkerton zouden wij waar-
schijnlijk moeilijkheden krijgen! Hij werkt na-
tuurlijk met Baxter samen.”

„Dat kan mogelijk zijn, maar het is toch
mijn innige wensch om eens met dezen be-
roemden man kennis te maken.”

„Nu!” zei Raffles lachend, „dat zou je mis-
chien duur te staan kunnen komen. Maar ook
ik zou hem toch eigenlijk wel eens van aange-
zicht tot aangezicht willen zien!”

„Wat niet is, kan nog worden, Edward,”
meende Brand. „Wij zijn nog lang niet aan het
einde van onze werkzaamheden, vindt je ook
niet?”

„Zeg mij eens, hoe denk je de arme schep-
sels ginds uit dien schandpoel te redden?”

„Wij zullen eens zien, Charly. Wij moeten
ons in ieder geval op elke mogelijkheid voor-
bereiden en gereed zijn. Zijn je revolvers in
orde?”

„Volkomen! Ook de touwladder heb ik om
mijn lichaam gewikkeld en meegenomen!”

„Goed; dan kunnen wij gaan. Maar voor-
zichtigheid blijft aanbevolen!”

Eerst moeten wij langs dezen kant de straat
doorgaan en dan langs de andere zijde terug.

Voor de deur van het huis no. 6 moeten wij
een oogenblik blijven staan en zoodra wij ver-
der gaan, moeten wij onze voetstappen tellen
tot aan het plein. Ieder moet dat voor zich
doen!”

Brand, die gewoon was, alle orders van zijn
vriend blindelings te gehoorzamen, scheen zich
niet te verwonderen over dezen maatregel.

Hij ging zonder te spreken met Raffles langs
den afgesproken weg.

Voor no. 6 in William Street bleven beiden
een oogenblik staan en gingen toen verder.

Brand's lippen bewogen zich daarbij en men
kon het hem aanzien, dat hij precies deed, wat
Raffles gezegd had en zijn voetstappen telde.

Zoodra de beide vrienden aan den hoek der
straat, waar William Street op uit kwam, aan-
gekomen waren, riep de Groote Onbekende:

„Halt! Hoeveel voetstappen heb je geteld,
Charly?”

„Drie honderd vijf en tachtig”.

„Dat komt uit”, sprak lord Lister, „ik heb
hetzelfde aantal.

„En als we nu het plein rond zijn en Mar-
ketstreet ingaan, die evenwijdig loopt aan
Williamstreet, dan tellen wij weer drie hon-
derd vijf en tachtig, begrepen?”

„Zeker, Edward! Dat is heelemaal niet
moeilijk. Maar met je verlof, waarvoor doen
we dat eigenlijk allemaal?”

„Dat zal je gauw genoeg zien. Als ik me
niet vergis, dan zal je spoedig verrast zijn over
het resultaat.

Toen ik op het dak van het huis in William-
street stond, heb ik een ontdekking gedaan.”

„Je hebt in zulke dingen een zeer fijnen
neus, Edward, ik benijd je er om. Hier is Mar-
ketstreet.

Opgepast dus, een! twee! drie! vier!”

.
Toen wederom het getal driehonderd vijf-
en-tachtig bereikt was, hetgeen bij het drukke

verkeer met groote moeilijkheden gepaard ging, bleven Raffles en zijn geleider wederom staan.

Zij keken naar het huis, waarvoor zij zich bevonden.

Het was het mooiste en grootste huis van de geheele straat en droeg het nummer 24.

De geheele benedengevel was met naamplaten behangen waaruit op te maken viel, dat op iedere étage kantoren waren gevestigd.

Het huis was vier verdiepingen hoog.

De beide vrienden keken elkander verbaasd aan.

Raffles aarzelde echter niet lang. Hij begreep, dat, nu hij a gezegd had, ook b moest zeggen en betrad de stoep. Met Brand achter zich, liep hij, alsof hij op een der kantoren moest zijn, de gang door, maar liep, toen zij aan het einde der gang gekomen waren, niet naar boven, waar nog meer kantoren gevestigd waren, maar naar beneden, naar het souster-rain.

Het kwam Brand voor, dat Raffles daar een speciaal doel mede had.

Dat moest wel, want zonder aarzelen, opende Raffles een deur, welke op een binnenplaats uitkwam.

Hier zagen zij twee groote zijvleugels, maar geen dwarsgebouw, doch een tamelijk hooge muur die den achtergrond afsloot; achter dezen muur verhieven zich de kruinen van hooge boomen.

Raffles knikte tevreden, toen hij dit alles zag.

„Wij zijn op den goeden weg,” zei hij zachtjes tot Brand.

„Kom nu mee. Wij moeten nu kennis maken met mr. Robert Shayne. Bereid je op alles voor, Charly; wij begeven ons in het hol van den leeuw.”

Toen de beide vrienden op den terugweg bij de trap waren gekomen, zagen zij daar twee heeren staan, die met elkander spraken.

De oudste van hen had een gladgeschoren, scherp besneden gelaat en zijn lichtgrijze oogen keken met een metalen schittering naar de beide komenden.

Raffles nam beleefd groetend den hoed af.

„Neem mij niet kwalijk! Kunt u mij misschien ook zeggen, waar hier in huis mr. Robert Shayne woont?” vroeg hij.

De aangesprokene keek zijn jongeren metgezels een oogenblik aan.

Toen trachtte zijn scherpe oogen in het gelaat der beide vreemdelingen te lezen.

Brand was nu ook nadr getreden en had zijn hoed afgenomen.

„Hebt u dringende zaken met mr. Shayne te behandelen?” vroeg de aangesprokene, zonder op de hem gedane vraag te antwoorden.

„Zeker!” antwoordde Raffles, zich ietwat verwonderd toonend.

Het was als ergerde hij zich over de nieuwsgierigheid van den man en over de wijze, waarop deze hem aankeek.

„Onze boodschap eischt spoed, want er hangt veel van af. Misschien wel een menschenleven — misschien wel twee of drie — of nog meer.”

„U maakt mij inderdaad nieuwsgierig!” antwoordde de man.

„Inderdaad, heel nieuwsgierig! Zou ik niet — zou ik niet — zou ik — —”

„Maar mijnheer!” stooft lord Lister op, „wie zijt gij? Of zijt ge misschien mr. Robert Shayne zelf?”

„Neen! Tot mijn spijt niet. Of liever gelukkig niet! Doch — doch. . . .”

„Houd ons dan niet onnoodig op,” hervatte Raffles. „Onze zaak is, zoo ik u reeds vertelde, zeer dringend. Ik kan inderdaad niet begripen, waarom —”

„Halt!” viel de aangesprokene hem op energieken toon met krachtige stem in de rede. „Niet verder! Een oogenblik geduld!”

Bij deze woorden wisselde de spreker met zijn geleider een teeken van verstandhouding. Deze keerde zich snel om, zoodat nu de mannen tegenover elkander stonden.

Zij keken elkander een oogenblik gespannen aan. Als dolksteken kruisten zich de scherpe blikken hunner oogen.

Vervolgens kwam de vreemdeling wat dichterbij de voor hem staande mannen en zei zacht, nauwelijks hoorbaar:

„Scotland Yard!”

„En wanneer dit zoo was!” antwoordde lord Lister snel, terwijl hij zijn verrassing met geweld bedwong.

Brand keek sprakeloos van den een naar den ander.

„Dan zijn wij de beste vrienden”, kwam het als antwoord uit den mond van den man.

Hij kwam nog dichterbij naar Raffles en Brand toe en fluisterde:

„Pinkerton! James Pinkerton is mijn naam!”

Daarbij kneep hij het eene oog half toe en keek lachend naar de bij hem staande personen.

Deze konden bij deze laatste woorden nauwelijks meer hun tegenwoordigheid van geest

bewaren, en Brand moest zich voor een oogenblik aan de trapleuning vasthouden.

Het duurde eenigen tijd, voordat hij het durfde wagen, op te kijken.

Doch toen hij dit deed, keek hij in het onbeweeglijke gelaat van Raffles, die door geen enkel teeken verried, welk een inwendige ontroering zich van den Grooten Onbekende had meester gemaakt.

James Pinkerton was wel gewend aan de verrassing, die zich van iedereen, zoodra hij zijn naam noemde, meester maakte.

Hij reikte hun de hand en zei:

„Nu kunt u er wel van overtuigd zijn, dat ik er belang in stelde, en een verklaarbare nieuwsgierigheid zich van mij meester maakte, toen u de zaak van mr. Shayne met mij wilde bespreken.

In dit geval is het mij bijzonder aangenaam, dat u er ook van op de hoogte zijt, dat dit gebouw verscheidene uitgangen heeft.”

En toen Raffles toestemmend knikte, ging Pinkerton voort:

„Dat doet mij genoegen! Al het overige zal wel in orde komen! Bent u goed op de hoogte?”

„Ik geloof het wel, mr. Pinkerton”, sprak nu Raffles.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan; hij sprak met een totaal veranderde stem, zoodat hij hem er nauwelijks uit herkend had.

„Laat dit, wat ik u bidden mag, geheel aan mijn zorgen over.

Maar mag ik u mr. Harry Taxon voorstellen — van wien u zeker ook wel reeds zult gehoord hebben? En nu zullen wij gaan!”

Hij maakte een veelbeteekenende handbeweging en ging de trappen op.

Op de eerste étage bleef hij staan. Hij wenkte Raffles en Brand om achter te blijven en ging met Harry naar het bureau van de exportfirma Robert Shayne en Cie., engroshandel in katoen.

„Ik wensch mr. Robert Shayne te spreken”, zei Pinkerton tot den heer, die vroeg wat hij verlangde.

„Een oogenblik geduld, mijnheer!” antwoordde de boekhouder, „ik weet niet of de patroon aanwezig is; ik zal hem echter onmiddellijk gaan roepen.”

De boekhouder ging naar een zijkamer, waaruit men het tikken der schrijfmachines kon hooren, en maakte van de huistelefoon gebruik.

Na eenige minuten kwam hij terug en sprak: „Het spijt mr. Shayne ten zeerste, dat hij

de heeren op het oogenblik niet kan ontvangen. Hij is in zakenconferentie. Hij laat vragen, over welke zaak u hem verlangt te spreken, en of u over eenige uren niet terug kunt komen.”

„Ja, dan zal ons wel niets anders overblijven”, sprak Pinkerton, schijnbaar onverschillig tot zijn begeleider.

„Kom, wij zullen het dan straks nog eens probeeren!”

Met deze woorden verlieten beiden het bureau.

Toen zij beneden kwamen en naar de vermeende detectives van Scotland Yard zochten, konden zij hen nergens ontdekken.

„Meester”, sprak Harry, tot den wereldberoenden detective, „die twee heeren zijn misschien bang geworden en hebben de plaat gepoetst.

Ik zag dadelijk, hoe zij bij het noemen van uw naam schrokken, en vooral de jongste schijnt den schrik in al zijn leden te hebben gekregen.”

„Dat is wel mogelijk”, antwoordde Pinkerton peinzend.

„Wacht eens, Harry, de grootste van de twee komt mij zeer bekend voor; ik weet echter op het oogenblik niet, waar ik hem reeds eenmaal in mijn leven heb ontmoet!”

„Bedoelt u als vriend of vijand, meester?” vroeg Harry nieuwsgierig.

„Dat is het juist, waarover ik het met mijzelf niet eens ben. Het kan natuurlijk ook een vergissing van mij zijn. Dat zal het ook wel wezen. Hij is detective en daarmee is eigenlijk zijn identiteit ten volle bewezen.”

Met deze woorden waren de beide mannen weer op straat gekomen.

Pinkerton wilde de bijgebouwen nog eens nauwkeurig onderzoeken, want het kwam hem zeer vreemd voor, dat mr. Shayne hem eerst na verloop van drie uur wilde ontvangen. Zulke dringende zaken zou hij wel niet te behandelen hebben.

Hij keerde zich dus nog eenmaal om en ging met Harry weer in het huis.

Op hetzelfde oogenblik verkondigde de groote klok op de binnenplaats het middaguur.

Dat kwam Pinkerton zeer ongelegen.

Want na eenige minuten verscheen een groot aantal arbeiders en arbeidsters en klerken op de binnenplaats om naar huis te gaan.

Pinkerton liep met zijn leerling nog eens de trappen op, om door de mannen en vrouwen, die het huis verlieten, niet gezien te worden, en had tegelijkertijd het plan, om het magazijn

der firma Robert Shayne en Cie. op te zoeken.

Toen zij aan de deur van het bureau gekomen waren, bleef hij een oogenblik luisterend staan en spitste de ooren, toen hij duidelijk hoorde zeggen:

„Hoe zagen de heeren er uit, die daar straks naar mij vroegen? Het waren er twee, niet waar?”

„Ja, twee, mr. Shayne!”

„Zoo! Nu, zeg hun dan, wanneer zij straks terugkomen, dat ik vandaag in geen geval te spreken ben. En morgen — morgen — ga ik voor langen tijd voor zaken naar het buitenland op reis.

„Wanneer zij zaken met mij willen doen, moeten zij zich maar schriftelijk tot mij wenden.

„Onthoud toch eindelijk eens, dat ik persoonlijk slechts met die heeren wil spreken, die op de lijst staan, die ik u gegeven heb.

„Is er ook nog iets anders?”

„Niets belangrijks, mr. Shayne!” verzekerde de boekhouder.

Er werd een deur dichtgeslagen en daarna werd het weer stil.

Pinkerton keek zijn leerling een oogenblik peinzend aan.

„Hij heeft lont geroken!” fluisterde hij. „Wacht, kerel, wij pakken je toch! Kom, Harry!”

En voor den tweeden keer gingen de luisteraars naar beneden.

De arbeiders en arbeidsters waren intuschen vertrokken.

De beide mannen liepen de vestibule door en ontmoetten toevallig een brievenbesteller, die hen met een handvol brieven tegemoet kwam.

„Hé!” riep Pinkerton, „zeg eens, goede vriend, wie van de beide heeren is eigenlijk mr. Robert Shayne? Ik heb daar juist met twee heeren zaken gedaan, die mij ook hun namen gezegd hebben. Doch ge weet wel, hoe dat gaat. Bij den eersten keer vergeet men deze namen altijd weer zoo spoedig.

„En wanneer mijn chef mij nu vraagt, met wien ik eigenlijk heb gesproken, dan weet ik het zelf niet! haha!”

„Dat is zeker onaangenaam”, lachte de brievenbesteller. „Dat geloof ik gaarne. Maar stel u gerust. De groote, dikke heer met het volle gezicht en den stierennek, dat is mr. Robert Shayne.”

„Zoo! Zoo! En de ander? De kleinste? Dat is zijn compagnon, niet waar? Hij heeft een zwarten puntbaard, zoo donker als de nacht.”

„Juist! Dat is mr. Marsden!”

„Ik dank u zeer! Ik dank u zeer! Hier, neem dit. Je rookt toch, niet waar? Nu kan ik gerust bij mijn chef komen.”

Lachend scheidden de drie mannen.

De brievenbesteller liep de trappen op, en Pinkerton en Harry gingen de straat op.

„Die kwam net van pas,” mompelde Pinkerton. „Nu weet ik, waaraan ik mij te houden heb!”

James Pinkerton trok Harry met zich mede, totdat de groote detective voor een winkel bleef staan, waar men oude, afgedragen kleeven verkocht.

De zaak was in het huis No. 29 in de Marketstreet gevestigd en was dus niet ver van No. 24 verwijderd.

Beiden bleven voor de smalle uitstalkast staan.

„Harry, wacht hier op mij”, beval Pinkerton en keek tersluiks om. „Verlies de huisdeur van No. 24 niet uit het oog.

„Wanneer een der beide schurken Shayne of Marsden zich verwijderen, volg hem dan ongemerkt.

„Anders wacht je hier, totdat ik weer uit den winkel kom, gekleed in een grof arbeiderspak.

„Voor jou zal ik er ook een koopen.

„Je gaat na mij, dat wil dus zeggen, als ik er uit kom, ga jij in den winkel en verkleed je.

„Voor nummer 24 ontmoetten wij elkander weer.”

„Jawel, meester, ik zal er voor zorgen,” antwoordde Harry en verwijderde zich.

De detective ging den winkel binnen, en nadat hij zich bij den koopman als geheim rechercheur had bekend gemaakt en hem het strengste stilzwijgen had opgelegd, koos hij onder de aanwezige kleeven voor zich en Harry een pak uit, en na een kwartier verliet een arbeider in gelapte kleeding den winkel.

Hij liep Harry voorbij, en keek de tegenovergestelde richting uit.

Toen hij zich eenige voetstappen verwijderd had, ging Harry den winkel binnen, en de koopman, die door Pinkerton goed op de hoogte was gebracht, reikte hem, zonder een woord te spreken, het voor hem gereed liggende pak over, dat Harry ook paste.

En weer verliet een arbeider den winkel en ging de straat op.

Voor het huis no. 24 gaf hij Pinkerton, die een voetstap van hem afstond, en schijnbaar met aandacht de naambordjes las, een vertrouwelijk stoot in de zijde.

Pinkerton draaide zich langzaam om, begon luidkeels te lachen en riep:

„Zoo, kameraad, ook geen werk? Dat treft uitstekend! Waar wil je heen?”

„Overall, waar wat te verdienen valt,” antwoordde Harry met veranderde stem.

„Dat wil ik ook, ouwe jongen! Dan kunnen wij hier dadelijk beginnen.”

Zij gingen het huis binnen, liepen langs de binnenplaats en gingen naar den rechter zijvleugel.

Hier stond op een zware, ijzeren deur met witte letters geschilderd:

„Robert Shayne en Cie., katoenen en gros.”
En daaronder: „magazijn”.

„Let op!” fluisterde Pinkerton tot zijn leerling, vóórdat hij de deur opende.

Een bedompte, scherpe geur kwam hen tegemoet, en ver van het groote vertrek verwijderd, schelde een electrische bel zoo lang, totdat Pinkerton de deur weer gesloten had.

„Zeer voorzichtig!” kon Harry zich niet weerhouden te zeggen.

Er was eerst niemand te zien.

Men kon zich met moeite een weg banen door de hooge stapels katoen, die in dikke balen opgestapeld lagen.

Deze katoen kwam uit alle landen, zooals men aan de etiketten kon bemerken en ze verspreidde de benauwde lucht, zoodat Harry het nauwelijks kon uithouden.

Langzaam gingen zij door de gang, die aan het eind van den kelder naar een andere afdeling leidde, waarin een jong mensch ijverig aan het werk was.

Hij zat met den rug naar de binnenkomenden gekeerd en merkte hen niet dadelijk op.

Pinkerton gaf Harry een wenk, dat hij achter zou blijven.

Vlug verschool zich de jonge detective achter een der balen.

Nu begon Pinkerton wat te stommelen.

Toen hij dit geluid hoorde, draaide de jonge man zich om en zette een verbaasd gezicht, toen hij den vreemdeling bij de deur zag.

Pinkerton zette een onnoozel gezicht, draaide zijn pet in de hand om en bleef bij de deur staan.

De jonge man stond op.

Hij opende de deur en vroeg verwonderd:

„Wat verlangt ge? En hoe komt ge hier?”

Op verlegen toon antwoordde Pinkerton:

„De deur was niet gesloten. Hebt u het schellen niet gehoord, toen ik binnenkwam?”

„Jawel, maar dat hoor ik zoo dikwijls; iedereen keer als de chef hier heen komt, hoor ik het, zoodat ik er bijna niet meer naar luister.”

„O,” zei Pinkerton verheugd, „dan kan ik den chef misschien nu spreken?”

„Spreken?” herhaalde de jonge man. „De chef is nooit te spreken. Hij heeft het altijd zeer druk en is ook meestal niet hier, maar op reis. Ik zelf heb hem nog maar éénmaal gezien!”

„O, dat is jammer, want ik heb een zaak met hem te behandelen!”

„Ga dan naar boven naar het kantoor en bespreek alles met den eersten boekhouder. Meer kan ik u niet zeggen.”

Pinkerton bedankte en verwijderde zich langzaam.

„Maar haast u wat!” riep de man hem nog na. „Het is Zaterdag en dan wordt het kantoor reeds om één uur gesloten.”

Pinkerton draaide zich nog eens om, om te bedanken en zette zijn pet op.

Daarna ging hij de lange gang door.

Bij de deur bleef de groote detective staan, deed haar wijd open, zoodat de electrische schel weerklonk trok haar toen weer dicht, zonder den kelder te verlaten.

Pinkerton keerde nu langs denzelfden weg, dien hij gekomen was, terug, daarna wrong hij zich door de hooge stapels katoen heen en kwam weer met Harry te zamen.

De beide detectives vertoefden op deze plek, verborgen achter hooge stapels katoen, een kwartier bewegingloos, totdat de klok op de binnenplaats één uur in den namiddag aankondigde.

Bij dezen klokslag stond de jonge boekhouder op, deed zijn boeken dicht, sloot ze weg, en nadat hij zich de handen gewasschen en zijn kantoortas met een andere verwisseld had, kreeg hij jas, hoed en stok en verliet het vertrek.

Hij sloot de kamer, stak den sleutel in den broekzak en ging vroolijk fluitend de gang door.

Na eenige minuten hoorden de beide luisteraars, hoe de zware, ijzeren deur dicht viel en dan hoorde men een sleutel in het slot steken.

Men had hen opgesloten.

Daarop scheen Pinkerton slechts gewacht te hebben.

Geruischloos stond hij op en sloop door het magazijn.

Doch hoe zeer hij ook zocht, hij vond niets, dat zijn argwaan kon opwekken.

Harry volgde hem op eenigen afstand en maakte op zijn manier ontdekkingsreizen.

Eensklaps ontdekte Pinkerton een groote breede kast, die in den keldermuur stond, en zeer zeker monsters katoen of iets dergelijks van waarde inhield.

De kast was van ijzer vervaardigd en met moeite zou iemand het meubel van zijn plaats kunnen krijgen.

Pinkerton was nog geheel en al in de aanschouwing van de kast verdiept en dacht eens na, wat deze wel kon bevatten, dat zij hier zoo achteraf stond, toen plotseling de schel van de ijzeren kelderdeur door het gewelf weerklonk.

Pinkerton en Harry schrokken geweldig.

Wat was dat?

Zij luisterden aandachtig, en vernamen onduidelijke stemmen, die langzaam naderbij kwamen.

Met de vlugheid van een aap verdwenen de beide detectives achter een baal katoen.

En het duurde niet lang, of zij hoorden stemmen in hun nabijheid.

„Hierheen! Lux! Hektor! Wat is er? Wat scheelt julliel?“ drong een luide, onaangename stem tot de luisterenden door.

En vóór dat zij konden weten, wat er eigenlijk gebeurde, hoorden zij in hun onmiddellijke nabijheid twee groote bloedhonden brommen, die vergeefsche moeite deden om over de balen, waarachter Pinkerton en Harry zaten, heen te springen.

„Duivelsch! wat mankeert die beesten?“ hoorde men uit den mond van een ander en meteen sprong een man op de balen die voor het gezicht der indringers verborgen bleef.

Nu had hij hen ontdekt.

En met een woedenden kreet sprong hij achteruit.

„Hallo! Robert! kom gauw hier!

„Lux en Hector! pakt ze!“ riep hij luid en greep een ijzeren stang, die in zijn nabijheid lag.

Op dit oogenblik kwamen Pinkerton en Harry van achter de balen te voorschijn.

Zij klommen verder naar boven en hielden de woedende beesten hun revolvers voor.

Een der mannen kwam nu ook naderbij.

Met bewonderenswaardige tegenwoordigheid van geest bleef hij staan.

„Wees op je hoede!“ riep hij. „Hallo! Lux en Hector! Pakt ze!“

Het was waarlijk niet noodig, de beesten nog aan te hitsen.

Wild en woedend sprongen ze om de balen heen en probeerden om er boven op te komen.

Maar daar hun lichamen te zwaar waren en de gladde balen geen houvast boden, vielen zij telkens terug.

Opeens hoorde men de scherpe, snijdende stem van James Pinkerton bevelen:

„Roept de honden terug! Oogenblikkelijk! Of zij hebben den langsten tijd geleefd!“

„Terug!“ riep hij nogmaals. „Roept de honden terug!“ en toen Pinkerton als antwoord daarop niets anders hoorde dan: „Vooruit Lux en Hector!“ weerklonken eensklaps twee schoten.

Maar de schoten misten.

Het woedende gehuil der beesten, die een oogenblik door den knal gezwegen hadden, begon nu opnieuw.

Telkens sprongen zij weer tegen de balen op en probeerden er boven op te komen.

Door deze sprongen kwam er beweging in de balen, eensklaps zakte er een onder de voeten der beide aangevallenen weg en zij gleden in de kloof, die zich gevormd had tusschen de balen en den keldermuur.

Dat was voor Pinkerton en zijn leerling in zoo verre een voordeel, dat zij nu niet meer door de wilde beesten bedreigd konden worden.

Maar zij waren van alle kanten door balen ingesloten.

Indien een der balen weggleed, zoodat de honden hen bereiken konden, zou het met hun leven gedaan zijn!

Dat wisten de detectives, want de woedende dieren zouden hen zeker aan stukken gescheurd hebben.

Daarbij kwam, dat er bijna volslagen duisternis heerschte, zoodat Pinkerton en Harry geen gebruik konden maken van hun revolvers.

Het eenige, wat te hunner verdediging overbleef, waren hun zakmessen.

Nadat zij naar beneden waren gegleden, kwamen de beide andere mannen uit hun schuilhoeken, waarin zij uit angst voor de revolvers der detectives gevluht waren, te voorschijn.

„Zoo! Nu heeft jullie laatste uur geslagen! Wacht maar even! Wij zullen je het afscheid van deze wereld niet gemakkelijk maken,“ aldus klonken hun wreede, harde stemmen.

„Dat zijn geen gewone inbrekers, Robert,“ zei een van hen.

„Anders hadden zij het beter aangelegd!"
„Je hebt gelijk, Thomas!" antwoordde de andere.

„De zware katoenbalen kunnen ze niet gemakkelijk stelen en iets anders is hier niet voorradig!"

„Stil, Lux en Hector!"

De honden gingen brommend voor de gevangenis van Pinkerton en Harry liggen.

„Hé, daar!" riep dé een der beide mannen.
„Willen jullie je vrijwillig overgeven, werpt dan je revolvers weg!"

„Wij geven je vijf minuten tijd om je te bedenken!" riep de andere.

„En wanneer die tijd verstreken is, halen wij hulp; dan kunnen de honden je verscheuren!"

„Welke voorwaarden stelt ge?" klonk het van achter de balen.

„Dat zullen jullie wel zien, als het zoo ver is," luidde het antwoord.

„Geef je wapens over en vertelt wie je bent!"

„Komt en haalt ze," klonk het van achter de balen.

„Wij hebben acht-en-twintig kogels voor onze revolvers en vóórdat die verschoten zijn, krijg je ons niet in handen.

Ieder, die zich naderbij waagt is een kind des doods!

Geef acht, Harry! Er op los!"

Twee schoten kraakten en het scheen dat de wang van den voorsten man geraakt was daar hij zich voorover gebogen had, om beter te kunnen hooren.

Met een kreet van pijn vloog hij achteruit.

Hij tastte naar zijn gewonde wang en toen hij zijn hand bekeek, zag hij, dat zij vol bloed zat.

„Thomas! Ga naar huis en haal Bill en Jam. Gauw! Ik blijf zoo lang hier! Haast je, opdat wij een eind aan de zaak maken."

Deze woorden werden halfluid gesproken, doch Pinkerton had ze toch verstaan.

Hij had de katoenen balen een weinig kunnen verschuiven en zijn oor voor het gat gelegd, nadat hij en Harry met hun revolvers op goed geluk er door heen hadden geschoten.

Thans waren hij en zijn leerling ijverig bezig, de opening wat wijder te maken.

Eensklaps pakte Pinkerton Harry's arm beet, en oogenblikkelijk hield de jonge detective met zijn arbeid op.

De meester hoorde aandachtig naar wat de beide mannen met elkander spraken.

Hij vernam het rammelen van een bos sleutels uit den hoek, waar de ijzeren kast stond; daarna het knarsen van een deur en een knarsend geluid, en onmiddellijk daarop voelde hij een frisschen luchtstroom langs zich strijken.

Nu luisterde hij weder aandachtig.

Het werd langzamerhand koeler. Men had ergens een venster of een verborgen deur geopend, die naar buiten voerde.

Hier was dus een geheime uitgang, die waarschijnlijk naar den tuin moest leiden, en waardoor de bewoners van den kant der binnenplaats in Williamstreet nummer 6, dat aan den overgang was gelegen kwamen.

Pinkerton wist nu ook, wie de beide mannen waren, die na het sluiten der zaak het magazijn van hun firma binnen gingen.

Robert Shayne was de een, en de andere heette Thomas Marsden.

De beide schurken maakten iederen dag tweemaal van de verborgen deur gebruik, om van uit hun woning, die zich in het huis Williamstreet no. 6 bevond, naar hun bureau in Marketstreet no. 24 te gaan en omgekeerd.

Welke afschuwelijke geheimen verborg dit roode baksteenen huis in de stille zijstraat, daar dit door de beide schurken zoo angstvallig voor het openbaar verborgen werd?

Om den sluier op te lichten, die over deze duistere plaats lag, was Pinkerton heden vroeg met zijn getrouwe Harry er op uit getrokken.

En nu trof hem zulk een onverwachte catastrofe.

Krampachtig omsloten zijn zenuwachtige vingers den loop van zijn revolver.

Hij keek naar Harry, die onbewegelijk op zijn schouder leunde, en in wiens oogen een vast besluit stond te lezen.

„Goed zoo, mijn jongen," prees hem de meester. „Wij laten ons niet zoo gemakkelijk vangen. Levend zullen zij ons beslist niet krijgen. En eerder sturen wij twintig zulke beesten naar den duivel, voordat zij zich van ons zullen meester maken.

„Probeer eens, Harry," ging James Pinkerton op zachteren toon voort, „of je niet langs den muur een tunnel door de katoen kunt graven.

Voorloopig kunnen wij hier onze plaats niet verlaten. En wij zijn ook nergens veiliger dan hier. Doch wij moeten in elk geval gerust zijn. Ik zal goed opletten, en wanneer er iets gebeurt, ben je toch onmiddellijk bij de hand."

De beide bloedhonden lagen voor de balen gereed om ieder oogenblik te kunnen aanval-

len en om de beide mannen met een geweldigen sprong naar de keel te vliegen, zoodra zij het waagden, uit hun schuilplaats te komen.

Robert Shayne was achter de ijzeren deur gevluht, die openstond.

Bevend hield hij een knuppel in de hand.

De ijzeren deur was, evenals James Pinkerton nu begreep, niet van een kast maar voerde door den kelder van het huis, naar den grooten daaraangrenzenden tuin. Hier was de uitgang door een dicht prieel verborgen, dat gesloten kon worden.

Nu stond de deur open en een frissche

luchtstroom kwam naar binnen. Inmiddels stond de wachtende chef van de groote ka-toenfirma Robert Shayne en Cie., die hier als een misdadiger stond, te beven als een riet.

Dacht hij er misschien aan, wat er gebeurd zou zijn, wanneer deze beide mannen, die hij terecht als detectives beschouwde, in het roode bakstenen huis met twee verdiepingen in Williamstreet no. 6 binnengedrongen waren?

Hoorbaar klapperde hij met de tanden.

Langzaam — vreeselijk langzaam — ging voor hem de tijd voorbij.

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het vossenhol en zijn bewoners.

Toen James Pinkerton met Harry zich naar het bureau der firma Robert Shayne en Cie. had begeven, waren Raffles en Brand onder aan de trap blijven staan.

Zij waren onmiddellijk weer de straat op gegaan zonder de terugkomst der beide detectives af te wachten.

„Edward,” begon Brand, toen zij het huis verlaten hadden, „alles komt mij nog als een droom voor. Hoe is het toch mogelijk —”

„Wat?” viel lord Lister zijn secretaris in de rede.

„Wel, dat groote, historische oogenblik zal ik nooit vergeten!”

„Bedoel je de ontmoeting met den wereldberoemde detectieve James Pinkerton?”

„Zeker! Denk toch eens na, hij heeft ons niet herkend!” verzekerde Brand.

„Dat had hij toch ook niet gekund,” zei Raffles, „hij had ons immers nog nooit van te voren gezien.”

„Ik moet bekennen, dat zijn persoonlijkheid mij zeer aanstaat. Er gaat een onzegbare wilskracht van hem uit, waardoor hij iedereen aantrekt en sympathiek is.”

„Als er zulk een beambte eens aan Scotland Yard verbonden was, dan zou dat nog eens de moeite waard zijn, om tegen te strijden. Baxter is een kwajongen bij hem vergeleken.”

„Accoord,” meende Brand, „maar ik zou daar maar niet naar verlangen, Edward, het zou er heusch niet gemakkelijker op worden en ik voor mij geloof, dat wij juist blij mogen zijn, dat Scotland Yard zoo'n beambte niet onder zijn corps telt.”

„Nu, nu,” zei Raffles, „ik zou maar niet te vroeg juichen. Het kan best zijn dat wij nog vaak genoeg met hem in aanraking komen.

Wij komen trouwens vandaag nog eenmaal met hem te zamen.

Doch nu eens over het eigenlijke doel van ons hierzijn.

Ik heb, Charly, zooals ik je reeds heb medegedeeld, een zeer interessante ontdekking ge-

daan, toen ik op het dak van het huis in Williamstreet stond.

Wat voor ontdekking dit is kan ik je voorloopig nog niet zeggen. Zij staat in nauwe verbinding met Robert Shayne, den eigenaar der beide huizen, hier zoowel als daarginds, die in zijn zaak in Marketstreet, directeur der katoenfirma Robert Shayne en Cie. is, doch als hoofdzaak den handel in blanke slavinnen drijft.”

„Wat?” riep Brand ontsteld uit. „Wat zeg je, Edward? Heb ik je goed verstaan? — Handel in blanke slavinnen?”

„Ja! Hij handelt in blanke slavinnen, die hij uit hebzucht in de armen der schande werpt.

Het ligt op zijn gelaat te lezen. Nu weet je hoe de brave man er uitziet! En het is een zeer verdienstelijke daad, wanneer wij den schurk en zijn helper aan het gerecht overleveren!”

„Dat is verschrikkelijk! Ongelooflijk! Ten hemel schreiend.”

Brand zocht te vergeefs naar krachtiger uitdrukkingen, om zijn opgewondenheid te kunnen uiten.

„Je hebt volkomen gelijk, Charly,” begon de Groote Onbekende weer. „Maar dat verandert niets aan de feiten! En snel handelen is hier noodzakelijk. Nu zijn wij met ons vieren en het moet ons gelukken, het hol uit te roeien.”

Bij deze woorden hadden zij het huis daarnaast bereikt. Het was even zoo gebouwd als no. 24, met dat onderscheid, dat het slechts twee étages had en oud en vervallen was.

De binnenplaats werd aan den achterkant door denzelfden grooten muur begrensd, die den daarachter liggenden tuin afsloot.

Er was nog een oude schuur bij dit huis.

Deze schuur had Raffles voor zijn doel aangewend.

Een melkverkooper, die aan den straatkant een kleinen winkel had, hield er in de schuur een karnwerkplaats en kaasmakerij op na, waar hij juist bezig was met zijn werk.

Raffles ging naar hem toe en vroeg hem, of

hij hem niet kon zeggen, wie de eigenaar van den grooten tuin was. Hij had er reeds overal naar geïnformeerd, doch niemand kon hem er op antwoorden.

De melkslijter staakte zijn werk en krabde zich verlegen achter het oor.

„Weet u, mijnheer,” zei hij nu, „dat is niet zoo eenvoudig. Dat weet eigenlijk niemand.

Tot voor eenige jaren behoorde het geheele complex aan mr. Robert Shayne, die hiernaast eigenaar der katoenfirma Shayne en Cie. is.

Doch toen men hem er naar vroeg heeft hij geantwoord, dat hij er reeds lang geen rechten meer op had.

Een rijke Schot had den tuin en het huis van hem gekocht en er een huisbewaarder ingezet, terwijl een oude vrouw de huishouding voert.”

„Dat is zeer interessant,” zei Raffles, schijnbaar verwonderd.

„Dan zal ik naar den ouden man gaan en hem verzoeken, mij den tuin eens te laten zien. Het is wel mogelijk, dat ik het huis met tuin koop, wanneer het mij aanstaat.”

„Doe dat liever niet, mijnheer,” viel de melkslijter hem verschrikt in de rede, terwijl hij van zijn zitplaats opstond.

Hij ging vlak voor Raffles staan en fluisterde met nauwelijks verstaanbare stem: „Het is daar niet pluis. Het spookt in huis. Men ziet ze dikwijls des nachts. En nu en dan ziet men een bloedrood schijnsel door de dichtgesloten vensters. Mijn beroep brengt mee, dat ik des morgens altijd reeds zeer vroeg op ben.

„En dan hoorde ik reeds verscheidene keeren in de nachtelijke stilte, dat er uit dat huis hartverscheurende kreten en luid geroep om hulp kwam.

„Daar moet vroeger een goddeloos mensch gewoond hebben, wiens ziel in het graf geen rust kan vinden, en nu des nachts komt spoken!”

De oude man had zich warm gesproken en keek zijn bezoekers angstig aan.

Dezen dachten er het hunne van. Hun geelaat was bleek geworden, en schijnbaar bevreesd vroeg Raffles:

„Houd de huisbewaarder dit op den duur uit?”

De melkslijter haalde de schouders op.

„Ik geloof, dat de man doof en bijziende is,” zei hij, „maar ik weet zeker, dat hij verslaafd is aan den drank. Er worden altijd groote hoeveelheden whiskey gebracht en de jongen van den leverancier heeft me eens verteld, dat de man eigenlijk nooit nuchter is en, als hij niet drinkt, in zijn bed ligt om zijn roes

uit te slapen. Geen wonder dat hij dan niets ziet of hoort.

Doch hij heeft zich toch twee groote, sterke bloedhonden aangeschaft, en zoodoende trotseert hij hel en duivel en het afschuwelijke spook.”

„Zal ik je wat zeggen, beste man!” zei Raffles tot den bevenden man en klopte hem vertrouwelijk op den schouder, „ik ben niet zoo spoedig bevreesd voor spoken.

„En mijn begeleider hier ook niet,” voegde hij er aan toe en wees op Brand, toen hij het ontstelde gezicht van den melkslijter zag.

„Integendeel, ik beschouw de zaak van den vroolijken kant. En ik zal de zaak nagaan en onderzoeken of er iets van aan is.”

„Hemell!” riep de man en sperde mond en oogen wijd open, „dat kunt u toch niet meenen!”

Nu moest Raffles toch lachen, hoewel hij er niet in de stemming voor was, daar de melkslijter zulk een oliedom gezicht zette.

„Hebt u hier een ladder?” vroeg Raffles.

„Zeker! Zeker!” haastte zich de man te zeggen en bracht onmiddellijk het gevraagde.

„Ik dank u,” zei Raffles en zette de ladder tegen den muur.

„Om Godswil! Wat wilt u doen!” begon de oude te weeklagen, „Daar komen ongelukken van!”

„Wees niet bezorgd,” lachte Raffles, „Hoogstens val ik in den tuin daar beneden en die is niet zoo diep.”

De Groote Onbekende stond reeds op den muurrand.

„Kom, Charly!” riep hij naar beneden tot zijn wachtenden vriend.

Met een paar sprongen stond Brand naast Raffles. Hij nam twee treden tegelijk, daar de man aanstalten maakte om de ladder weer weg te nemen.

„Heel goed!” riep Raffles en prees zijn ijver.

„Neem de ladder nu gerust weer weg anders klautert misschien toch nog een spook in uw schuur en eet al uw kaas op!”

De man begreep den spot niet, die in deze woorden lag. Angstig staarde hij de vreemde mannen aan, die niet schroomden van de ladder in den tuin te springen.

„De honden! De honden!” riep hij luidkeels naar boven.

„De helsche honden zijn in den tuin! Zij bijten ons niet! Kom Charly!”

Met deze woorden sprong Raffles van den muur af in de weeke, vochtige aarde van den

tuin zonder zich te bezeeren, hoewel de muur minstens twee en een halve meter hoog was.

Brand volgde zijn voorbeeld en werd door Raffles opgevangen.

Nauwelijks stonden de beide vrienden op vasten grond, of zij verlieten onhoorbaar de plaats en slopen voorzichtig langs de boschjes naar het huis.

De tuin was groot en zij hadden wel een minuut of tien werk.

Daarna stonden zij ongeveer twintig voetstappen van het huis verwijderd stil, en keken om zich heen.

Een binnenplaats had het gebouw eigenlijk niet.

Dit kwam, omdat het slechts voor één familie geschikt was.

Daarom sloot de tuin onmiddellijk bij het huis aan.

Voor de vensters stonden dichte olm- en vlierboomen, die echter zoo kort waren afgesneden, dat een blik in de gelijkvloersche kamer van het huis vrij bleef.

Een kleine steenen trap leidde naar een deur.

Twee vensters van de gelijkvloersche verdieping stonden open.

Uit de keukenschoorsteen steeg een blauwe rook omhoog en het gerammel van schotels drong door tot het luisterende oor.

Eensklaps hoorde men het geknars van voetstappen op het grint.

Als twee tijgers, vóórdat zij zich op hun buit werpen, verborgen Raffles en Brand zich achter het dichte struikgewas.

Vijf voetstappen van hun schuilplaats verwijderd, liep een fors gebouwd, breedgeschouderd man snel op het huis toe.

Hij liep nu de trappen op, en onmiddellijk hield het gedruisch in de keuken op.

Terstond daarna hoorde men een luide, onaangename stem.

„Welnu, Sabine, heeft zij de deur openge maakt?”

„Neen, mijnheer,” was het antwoord. „Zij laat in het geheel niets van zich hooren. Ik kan de deur niet open krijgen. Zij heeft er blijkbaar iets voor gezet, en zij antwoordt ook niet, noch op smeeken, noch op bedreigingen!”

Razend sloeg de zware vuist van den man op de keukentafel, zoodat het zich daarop bevindende keukengerie door elkander vloog.

„Sabine!” dreunde het met een diep keelgeluid door het huis.

En nog eens: „Sabine. — — Sabine!”

De man scheen verschrikkelijk opgewonden

te zijn en kon den naam nauwelijks uitschreeuwen.

Na een poos ontsnapte het hijgend uit zijn moeilijk ademende borst:

„Sabine! Nog vandaag werp ik je voor de honden, of laat je door Sam en Bill met de paardenzweep afranselen, als vóór dezen avond Mary niet in mijn handen is!

Versta je het, satans wijf!” ging hij luidkeels en woedend voort.

„Begrijp je, wat dat beteekent? Ongeschonden in mijn handen!”

Daarna verliet hij de keuken en wierp de deur woedend achter zich dicht.

Een luid gejammer klonk nu uit de keuken.

Raffles en Brand, die met gespannen aandacht het geheele tooneel in de keuken gevolgd hadden, rilden, toen zij dit schreien hoorden.

Dat leek niet op het geluid van een mensch, zóó kon alleen een roofdier, dat in stuiptrekkingen ligt, huilen.

En toch was het een menschelijk wezen, dat onder de dreigementen van den opgewonden man zoo woest te keer ging.

Aan het eene venster werd het hoofd van een oud, gerimpeld, afschrikwekkend leelijk wijf zichtbaar, dat zich in haar nameloozen wanhoop de haren uit het hoofd trok, en daarbij als een krankzinnige schreeuwde en laawaai schopte, totdat eindelijk haar krachten uitgeput waren en zij met haar bovenlijf half bewusteloos uit het venster hing.

Op dit oogenblik kwam de man weer op den drempel der deur en keek om zich heen.

Toen hij het bewusteloze wijf opmerkte, sloop hij de steenen trappen af, ging onder het venster staan, waar het bovenlichaam der oude vrouw uit hing, pakte haar lichaam met beide handen beet en schreeuwde haar met de volle kracht van zijn longen in het oor:

„Sabine!” — —

Als door een bliksemstraal getroffen viel de vrouw in zwijm.

En zij zou uit het venster geslagen zijn, als de man haar niet met krachtigen arm had vastgehouden.

Nu gaf hij haar een stomp, zoodat zij in de keuken terug tuimelde, keek haar in het vertrokken gelaat en hief toen dreigend de vuist op.

Daarna vertrok hij en ging naar het park, in de richting van waar hij gekomen was.

Na een paar schreden keerde hij zich echter weer om, trad nog eenmaal onder het venster en riep:

„Sabine!”

Onmiddellijk vertoonde zich het door angst verwrongen gelaat van de oude vrouw in het vensterraam.

„Waar zijn Sam en Bill?”

„Zij slapen nog, mijnheer!” antwoordde de oude vrouw met bevende stem.

„Goed! Laat ze slapen; straks zal ik ze noodig hebben!”

Hij wierp nog een vreeselijken blik op de afgematte vrouw, die voor hem kroop als een vertrapte worm; waarna hij met groote stappen den tuin in ging.

Toen men het gestamp van zijn voetstappen van lieverlede niet meer hoorde, ontsnapte een hoorbare zucht uit Charly's borst.

Geheel en al verstijfd en nog steeds onder den indruk van de zooveen afgespeelde scene, keek hij als verbijsterd voor zich, en Raffles moest zijn vriend eerst eenige malen bij den schouder schudden, voordat deze weer tot zich zelf kwam.

Toen keek hij Raffles met een onbeschrijflijke gelaatsuitdrukking aan.

„De handelaar in blanke slavinnen — —” ontsnapte het nauwelijks hoorbaar aan zijn lippen.

„Hij was het!” antwoordde Raffles ernstig. „En dit beest in menschengedaante zullen wij tot onzen laatsten druppel bloed bestrijden.

„Je hebt gehoord, waarmede hij die arme vrouw bedreigd heeft.

„Het wijf heeft wel is waar misschien dezen vreeselijken dood honderdmaal verdiend, doch nu moeten wij haar uit de klauwen van dezen booswicht redden. Want zij was eigenlijk slechts een werktuig in zijn handen.

„Wij treffen het uitstekend. In haar tegenwoordigen gemoedstoestand zal zij ons geen leed doen, ik hoop integendeel, dat zij ons van nut zal zijn.

„Sam en Bill — ik vermoedde het reeds, zijn twee volbloed negers en zijn gevaarlijker. Doch ook met hen zullen wij het wel klaar spelen, des te eerder, daar zij, zooals je gehoord hebt, in een diepen slaap liggen.

De honden zijn echter op het oogenblik het meeste te vreezen. Zij kunnen namelijk door een te vroeg blaffen tegen ons, den geheelen opzet bederven. Wij moeten ze dus vóór alles onschadelijk maken.

Zijn je revolvers in orde, Charly?”

„Volkomen, Edward! Ik brand van verlangen, om aan het schandelijk bedrijf van dien schurk een einde te kunnen maken.”

„Het is nog zoo ver niet, Charly! Houd een

oogje in het zeil! De hoofdzaak komt nog. Doch de ontkenning is nabij.”

En zachtjes, als voor zich alleen, fluisterde hij:

„Mary True! Geef den moed niet op! Wij zijn bij je, dapper meisje!”

Daarna sprak hij, na een laatsten blik in het rond te hebben geworpen, op beslist toon:

„En nu er op los!”

Met een paar sprongen waren de beide mannen bij de deur, die naar den tuin leidde.

Raffles trok haar achter zich dicht en schoof er den zwaren grendel voor.

Vervolgens gingen beiden naar de keuken, die onmiddellijk aan de linkerhand was.

De vrouw, die met het hoofd in de handen op den grond lag, had hun binnenkomen niet gehoord.

Een krampachtig snikken deed haar gansche lichaam beven.

Brand ging naar het keukenvenster en sloot het zachtjes, terwijl Raffles zich over de ongelukkige vrouw heen boog.

Op het oogenblik, dat Brand bij de deur stond, in iedere hand een geladen revolver, trok de Groote Onbekende de handen der vrouw van haar gelaat weg.

Deze wist in het eerste oogenblik niet, wat haar overkwam.

Met wijd geopende oogen keek zij Raffles en toen Brand aan.

Uit hun dreigende houding begreep zij, dat zij in hun macht was.

Zij scheen geheel overbluft en deed alsof zij zich angstig schikte in haar lot en wilde afwachten, wat men van haar verlangde.

Maar dit alles was slechts een voorwendsel.

Met een kracht en behendigheid, die Raffles aan de oude vrouw niet had toegedacht, sprong zij plotseling overeind en had lord Lister bijna onvergeworpen.

Maar deze was op zijn hoede.

Hij pakte de oude vrouw met zijn sterke handen beet en welke pogingen zij ook aanwendde om los te komen, het gelukte haar niet.

Intusschen had Brand van zijn zakdoek een prop gemaakt en terwijl hij zijn revolver naast haar neerlegde, stopte hij de vrouw de prop in den mond.

Het was hoog tijd, want het geschreeuw der vrouw werd daardoor nog juist bijtijds verstomd.

In het volgende oogenblik waren haar de handen op den rug vastgebonden.

Raffles zette nu de weerlooze vrouw op een stoel en zei:

„Sabine, wij zijn gekomen om je uit de handen van je meester, die een groote schurk is, te bevrijden.

Wij weten alles!" ging hij voort, „en wij hebben zoo even je gesprek met Robert Shayne afgeluisterd.

„Hij heeft je niet met zachtheid behandeld, arme vrouw!"

Bij deze woorden klopte Raffles haar vriendelijk op den schouder en vervolgde:

„Het ligt nu aan je zelf je lot aanmerkelijk te verlichten, wanneer je mijn vragen vlug en openhartig beantwoordt.

„Alleen wanneer je dat doet, kan je dit huis levend en ongestraft verlaten!

„Binnen een kwartier is de politie hier en dan is het te laat.

„Luister dus!

„Wij zullen de prop nu uit je mond nemen.

„Maar wanneer je om hulp roept, dan is het je laatste geluid geweest.

„Charly," zei lord Lister nu tot zijn secretaris, „ga hier staan en houd je revolver gereed.

„Ik hoop dat dit voldoende zal zijn om je van mijn bedoeling te overtuigen, Sabine. Je ziet, dat wij geen gekheid verstaan.

„En nu, antwoord mij:

„Waar slapen Sam en Bill?"

De oude vrouw aarzelde een oogenblik, maar toen zij naar de revolver keek, zei zij stamelend:

„Op de tweede étage, mijnheer! Eerste deur links!"

„Goed!" zei Raffles. „Als je ons de waarheid niet hebt gezegd, dan was het je laatste leugen. Maar we moeten nog meer weten.

„Waar zijn de honden? En hoeveel zijn er?"

„Vlug! Geeft antwoord!"

„Er zijn er twee. Lux en Hector!" antwoordde de vrouw. „Aan de overzijde zijn ze opgesloten."

Zij wees daarbij naar den tuin.

„Waar is dat: aan de overzijde? Spreek, vrouw!" ging Raffles voort. „Wij hebben geen tijd te verliezen."

„Ze zijn in Marketstreet no. 24. Onze patroon neemt ze iederen morgen voor zijn persoonlijke veiligheid mee en brengt ze des avonds terug. Des avonds blijven ze in den tuin.

Ze zijn vreeselijk kwaadaardig en verscheuren iedereen, die hen te na komt."

Bij deze woorden ging er een rilling over

haar lichaam. Zij dacht aan de dreigementen van haar meester.

„Ge behoeft nu geen vrees meer te hebben voor straf; die zal nooit voltrokken worden."

Met deze woorden stelde lord Lister de van angst bevende vrouw gerust.

„Wie zijn er anders nog in dit huis?"

„Nog vijf jonge meisjes," antwoordde de vrouw.

„Niet meer?" vroeg Raffles.

„Neen, niet meer," beweerde de oude, terwijl de tranen haar over de wangen liepen.

„En Marsden? Slaapt die ook in dit huis?"

„Ja, heel dikwijls, maar niet altijd!"

„Goed," zei Raffles. „Dit is voorloopig alles wat wij wilden weten!"

Nu maakte Brand de touwladder los, die hij om zijn lichaam gebonden had, waarmede de oude vrouw vastgebonden werd aan den stoel, waarop zij zat, zoodat zij zich nauwelijks verroeren kon.

„Zoo, dat is alleen voor je eigen veiligheid!" zei Raffles, toen hij gereed was.

„Opdat je gedurende onze afwezigheid geen domheden zult begaan, steken wij je nu nog eens de prop in den mond.

Binnen een half uur zal je vrij zijn!" voegde hij er bij.

De oude vrouw liet zich, zonder tegenstand te bieden, de prop in den mond steken.

Raffles en Brand trokken nu hun laarzen uit, namen in iedere hand een revolver en liepen onhoorbaar de trap op.

Zij hadden een touw gevonden, dat zij stuk sneden en om hun lichamen bonden.

Zoo uitgerust gingen zij geruischloos naar de tweede verdieping.

Raffles wees, zonder te spreken op de deur links naast de trap. Dat moest de kamer der negers zijn.

De beide mannen hielden den adem in.

Zij konden duidelijk aan de diepe ademhaling hooren, dat de bewoners vast sliepen.

De deur naar hun slaapvertrek stond op een kier, zoodat deze gemakkelijk en zonder geraas kon worden geopend.

Raffles en Brand gingen ieder voor een bed staan.

De mannen, die er in lagen, waren, zooals Raffles vermoed had, negers. Waarschijnlijk beschikten zij over reuzenkrachten, want hun lichamen waren krachtig gebouwd.

Maar er was nu geen tijd om daar lang over te filosofoeren.

Met vlugge handen werden de touwen, die zij hadden meegebracht, verscheidene keeren

om de lichamen en ledikanten der negers geslingerd en op een teeken van Raffles werden deze boeien vast dichtgetrokken en vastgeknoopt.

Thans scheen er leven in de slapenden te komen.

Maar zij konden hun reuzenkrachten niet meer aanwenden.

Zij lagen totaal weerloos en nu werden hun voeten nog met touwen omwonden en het eind daarvan aan de ledikanten bevestigd.

De negers brulden als wilde dieren, totdat het schuim hen op den mond kwam.

In weerwil van hun hevigen tegenstand werd hen een prop in den mond gestopt en werden zij voorloopig aan hun lot overgelaten.

Ten overvloede — of misschien uit voorzichtigheid — werd het vertrek afgesloten.

Nu begaven de beide vrienden zich naar de hooger gelegen verdieping.

Raffles wenschte nu het meisje, dat reeds uren lang op haar bevrijding wachtte, vóór alle anderen de blijde tijding te brengen, dat het uur der bevrijding was aangebroken.

Hij wist ongeveer waar haar kamer was en toen hij voor de deur stond, waar achter zich Mary bevond, beefde zijn stem van vreugde toen hij riep:

„Miss Mary! Miss Mary True! Uw redders zijn hier!

„Wees zoo goed de deur te openen! Of zeg ons den weg, waarlangs wij bij u kunnen komen.”

Het scheen, dat de stem van Raffles ook was doorgedrongen tot de meisjes, die zich in de andere vertrekken bevonden, want men hoorde aan verschillende kanten gestommel en luid op de deur kloppen.

Raffles echter bleef bij de deur staan, waarachter, naar hij meende Mary True zich bevond en bleef luisteren.

Eindelijk hoorde hij boven het geraas, dat de andere opgeslotenen maakten, een zachte stem, die te kennen gaf, dat de deur aan den buitenkant gesloten was met een sleutel, die in het bezit was van de oude vrouw, die wij als Sabine hebben leeren kennen.

„Dan zullen wij haar halen,” riep Raffles terug met zijn lippen voor het sleutelgat.

Met deze woorden gingen de beide mannen naar de keuken, verlost den oude vrouw van haar boeien en geboden haar, om de kamers der meisjes te openen.

De oude vrouw gehoorzaamde onmiddellijk. Voor het vertrek van Mary was zij bijna te-

gen den grond geslagen, maar Raffles, die achter haar stond, hield haar overeind.

De deur werd ontsloten, maar wilde niet opengaan, omdat aan de binnenzijde de kast er voor stond.

Door de vereenigde pogingen der mannen gelukte het eindelijk, de kast op zij te schuiven en met een kreet van blijdschap wierp het meisje zich in de armen van haar redders.

Maar spoedig liet zij hen blozend weer los en Raffles en Brand lieten haar alleen.

Na eenige oogenblikken waren ook de andere vier meisjes bevrijd; zij waren allen jong en schoon, en tusschen de 16 en 19 jaar oud.

Raffles liet allen een kamer binnentreden om te beraadslagen, doch de meisjes geneerden zich er voor, zooals zij thans gekleed waren; zij hadden niets dan lichte peignoirs aan.

Shayne had hen natuurlijk al hun kleeren afgenomen, om hun de vlucht te beletten. Zelfs indien zij er in geslaagd waren de kamer en het huis uit te komen, dan zou hen dit nog weinig gebaat hebben, daar zij zich natuurlijk in die dunne en opzichtige kleeding niet op straat hadden kunnen vertoonen, zonder in groote moeilijkheden te geraken.

Nu echter wist de oude vrouw goeden raad.

Zij haalde al de kleeren, die Shayne van de meisjes had afgenomen, zoodat zij spoedig weer behoorlijk gekleed waren.

Intusschen hadden Raffles en Brand het heele huis doorzocht en vreeselijke dingen te voorschijn gehaald.

Het kantoor van Shayne werd vooral nauwkeurig doorsnuffeld.

Het slot der brandkast, die daar stond, bezorgde den Grooten Onbekende weinig moeite.

Binnen korten tijd lagen de in de kast opgehoopte schatten voor de beide vrienden bloot.

Er waren zes maal honderdduizend pond sterling in banknoten voorradig; verder een massa effecten en buitendien verscheidene zakken met goudgeld.

Raffles nam vijf pakjes banknoten, die ieder een waarde van eenmaal honderdduizend pond sterling bevatte.

Het andere liet hij liggen.

In de eetzaal overhandigde hij aan ieder der meisjes een der pakketten.

„Neemt dit, dames, als schadeloosstelling voor de doorgestane ellende,” zei hij.

„Het is slechts een klein gedeelte van de groote schuld, die Shayne op zich heeft geladen en die ik hiermede uit zijn naam betaal.”

Toen steeg de blijdschap der meisjes ten

top, want met uitzondering van Mary waren ze allen doodarm.

Mary wees het geschenk af.

En met smeekende stem sprak zij tot Raffles:

„Ik wil niets van dit ellendige geld hebben. Neem gij het en verdeel het naar uw goedvinden onder de hulpbehoevenden.”

Met een glimlach nam lord Lister het geld terug en een hartelijke blik dankte hem voor zijn handelwijze.

Op dit oogenblik hoorde men in de verte hevig kloppen.

Een angstkreet ontsnapte aan de lippen der meisjes.

Raffles had moeite om haar gerust te stellen en om de oude vrouw vast te houden, die als een bezetene wilde wegloopen.

„Het gevaar is nog niet geheel en al geweken, dames!” riep Raffles. „Blijft om 's hemels wil nog een kwartier bedaard. Dan zijt ge vrij. Maar verlaat in géén geval dit vertrek vóór dat ik het u zeg.

„Dus tot weerziens!” riep hij.

Daarna sloot hij de deur dicht en stak den sleutel in zijn zak.

In groote haast deelde hij nu aan de oude vrouw mede, wat zij doen moest.

Door een blik uit het venster had hij zich er van overtuigd, dat slechts één man, die hevig bloedde, toegang verlangde.

Die man droeg een zwarten puntbaard.

Raffles herkende het gelaat onmiddellijk als hetzelfde, dat hij den vorigen avond voor het venster in Williamstreet had gezien.

Het was niemand anders dan Thomas Marsden.

Hij kwam zonder hoed en scheen haast te hebben.

Daarom lette hij ook niet op de verontschuldigingen van Sabine, doch snelde haar voorbij en liep de trap op.

Daarbij riep hij onophoudelijk:

„Sam! Bill! ! Snell! Snell!”

Thans had hij de eerste verdieping bereikt en terwijl hij van plan was om naar de tweede te gaan, werd hij plotseling van twee kanten tegengehouden en vóór dat hij goed wist, wat er met hem gebeurde, lag hij geboeid op den grond en keek in de gezichten van Raffles en Brand.

Hij dacht nu natuurlijk, dat hij de beide mannen uit den kelder voor zich had en schreeuwde zoo hard als hij kon:

„Sam, Bill.”

Maar de geroepenen vertoonden zich niet.

„Laat dat geschreeuw maar!” zei Raffles, „ge ziet toch wel in, dat het doelloos is.

„Sam en Bill liggen hier boven op hun bedden en kunnen zich niet verroeren. Zeg ons liever, waar Robert Shayne en zijn beide honden zijn.”

„In den kelder! In den kelder! Ze zijn gevluucht. Help!” klonk het van de lippen van den gewonde.

Meer kon hij niet uitbrengen.

Ook hij voelde plotseling een prop in den mond, zoodat hij geen woord meer kon spreken.

Daarop nam Raffles hem op den schouder en droeg hem in het vertrek van Shayne.

Hier liet hij hem tamelijk onzacht op den grond vallen en sloot de deur.

Intusschen bedacht hij, wat Marsden eigenlijk met zijn verward gesprek kon bedoeld hebben.

Hij herinnerde zich Pinkerton en diens begeleider, die naar het scheen in dezelfde verbinding tot elkaar stonden, als hij tot Charly Brand.

„Charly!” riep hij luid.

Maar de geroepene stond reeds aan zijn zijde en had de oude vrouw meegetrokken, die, naar het scheen, geheel zinneloos was.

Zij namen de vrouw nu tusschen hen in en trokken haar mede in den tuin.

„Vooruit!” beval Raffles, „en zeg waar de geheime deur is, die uit den tuin naar den kelder voert van het huis in Marketstreet!”

De vrouw wees met haar rechterhand naar den linkerhoek van den tuin en de beide vrienden snelden er met haar heen.

Nu zagen zij het prieel en hoorden daarachter een woedend geflaf.

„Opgepast!” riep Raffles.

Op dit oogenblik sprongen met een vreeselijk gehuil twee reuzengroote bloedhonden op hen toe.

Raffles en Brand verloren echter geen oogenblik hun kalmte.

Men hoorde twee schoten en de beide beesten lagen zieltoegend op den grond.

De vrienden gingen er heen en nu hoorde men nog eens twee schoten.

Na eenige krampachtige stuiptrekkingen waren de honden dood.

Dit alles was het werk van eenige oogenblikken.

Shayne, die vreeselijk geschrokken was, verscheen nu ook in het prieel.

Hij bleef als verlamd staan en keek de bei-

de mannen, die met de revolvers in de hand op hem af kwamen, als wezenloos aan.

Toen hij zag, dat de loopen der wapens op hem gericht waren, scheen er leven in hem te komen.

Zijn gezicht werd blauw en zijn aderen zwollen op.

Hij wilde een beweging maken en iets zeggen.

Maar plotseling viel hij neer en bleef bewegingloos liggen.

Toen Raffles en Brand bij hem kwamen, zagen zij, dat hij dood was.

Zijn oog en stonden strak en verglaasd, de mond was wijd open, uit neus en ooren vloeide bloed.

Robert Shayne was dood.

Een hartverlamming had een einde aan zijn leven gemaakt.

De beide vrienden stonden als versteend voor zijn lijk, doch keerden zich ten slotte om en gingen naar het tuinhuis.

Voorzichtig traden zij den ingang van den kelder binnen.

Zij hadden hun electriche zaklantaarns te voorschijn gehaald en ontstoken, waardoor de ruimte goed verlicht werd.

Van af de plaats, waar zij gestaan hadden zag men bloedsporen, die naar het midden van den kelder voerden.

Deze sporen volgden zij voorzichtig, steeds met de revolvers in de hand.

De bloedsporen hielden op en een groote plas bewees hen, dat Marsden hier gewond was.

Er heerschte een lugubere stilte in de gewelven en de voetstappen der beide vrienden klonken onheilspellend en dof, daar overal groote balen katoen opgestapeld lagen.

Raffles en Brand hadden sterke zenuwen, welke door hun handwerk nog meer gestaald waren, maar onwillekeurig rilden zij toch even, nu zij uit den tuin, waar zij pas het lijk van Shayne hadden achter gelaten, in deze verlaten ruimte stonden.

Ieder ander zou onmiddellijk weggegaan zijn, in de meening verkeerende, dat niemand zich hier bevond, maar Raffles was een andere meening toegedaan.

Hij redeneerde, dat het wel Shayne niet geweest zou zijn, die Marsden de verwonding op zijn wang had toegebracht. Hij had gezien, dat het geen messteek was, maar een schampschot van een revolverkogel, die het vel geheel opengereten had en waardoor de getroffene veel bloed verloor.

Shayne, dit had hij gezien, was ongewa- pend, zoodat dus een ander moest hebben geschoten.

Naar alle waarschijnlijkheid bevond zich dus nog een ander in den kelder en daar deze man, wie hij dan ook zijn mocht, wèl gewa- pend was, was oppassen de boodschap.

Raffles deelde zijn meening aan Brand mede en zij besloten eens te roepen.

„He! Is hier iemand?" riep Raffles.

En nogmaals riep hij:

„Niet schieten! Er zijn vrienden in de nabijheid!"

De beide mannen luisterden naar een antwoord.

Uit een der hoeken drong eindelijk eenig ge- luid tot hen door.

„Wie daar?" herhaalde Raffles luide, ter- wijl hij zijn revolver steeds in zijn rechter- hand hield.

„He, James Pinkerton! Hier zijn vrienden. Kom toch te voorschijn!"

Lord Lister had deze woorden bij toeval ge- roepen.

Nu kwam er een duidelijk antwoord uit een der hoeken naast de geheime achterdeur.

„Komt! Helpt ons, wij kunnen niet voor- of achteruit!"

„Ha zoo!" antwoordde Raffles. Zit de zaak zoo?! Hebt geduld! Wij zullen u helpen!"

De beide vrienden waren naderbij gekomen klonnen op de balen en zagen nu in de diepte den grooten detectieve en zijn begeleider.

Zij konden zich daarvan gemakkelijk overtuigen, daar ook Pinkerton zijn zaklantaarn te voorschijn had gehaald. Met Harry had Pinkerton allerlei vergeefsche pogingen aangewend, om zich door de zware balen katoen een weg naar buiten te banen.

„All right!" riep Raffles tot Brand, en beiden staken hun wapens in den zak.

Vervolgens maakten zij zich gereed om de balen aan den kant te rollen, en na een kwartier met vereende krachten daarmede bezig te zijn geweest, konden redders en bevrijden elkander hartelijk de hand drukken.

De vier mannen gingen nu naar den tuin.

Pinkerton en Harry zagen den dooden man in het gras liggen en wendden er zich met een huivering van af.

Niet ver daarvan verwijderd lagen de doode honden.

De oude vrouw zat bij hen en streelde de doode beesten onophoudelijk.

Zij namen de vrouw mede en gingen in huis.

Onderweg vertelde Raffles aan Pinkerton wat er gebeurd was.

Toen zij in huis gekomen waren, begaven zij zich eerst naar de twee negers die nog steeds, stevig gebonden, op hun bed lagen, daarna zocht men Marsden op, die door Harry werd verbonden.

Ten slotte werd een bezoek aan de vijf meisjes gebracht.

Er werd door de vier mannen niet veel gesproken, zij begrepen elkander zwijgend. Pinkerton en Harry erkenden gaarne, dat de beide detectives de flinksten waren van Scotland Yard en eerstgenoemde nam zich voor om hoofd-inspecteur Baxter in het bijzonder op deze menschen attent te maken en ze bij hem aan te bevelen.

Nadat de bevrijden alle vertrekken onder Raffles' leiding gezien hadden, werd er versterking van de politie gehaald.

Charly, die de jongste was, nam dit gaarne op zich.

Hij nam afscheid van de dames, die hem niet genoeg dankbaar konden zijn voor haar bevrijding.

Miss Mary True drukte hem herhaaldelijk de hand en in haar oogen was meer te zien dan alleen dankbaarheid.

Nadat Raffles met gepaste vrijmoedigheid eenige complimenten over zijn scherpzinnigheid van den grooten Amerikaanschen detective in ontvangst had genomen, ging ook hij heen.

De beide vrienden namen hun weg door de poort van het huis in Williamstreet no. 6. De sleutel daarvan stak in het slot. De deur was behalve met een slot ook met zware grendels gesloten geweest.

Het was des avonds tien uur, toen Raffles en Brand het roode baksteenen huis verlieten, terwijl Pinkerton en Harry achterbleven om de gevangenen te bewaken en het transport te begeleiden, zoodra er versterking gekomen was.

Lord Lister begaf zich met zijn secretaris naar een naastbijgelegen restaurant en telephooneerde naar Scotland Yard om inspecteur Baxter te spreken.

Weldra hoorde Raffles de hem zoo goed bekende stem van den hoofd-inspecteur antwoorden:

„Hier Baxter, hoofd-bureau van politie, Scotland Yard. Met wien spreek ik?“

„Hier John Raffles!“ antwoordde hij en vervolgde:

„Goeden avond, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie!“

„Gaat het u goed, ja?“

„Ik heb een mooi zaakje voor u.“

„Dat wil zeggen: het werk is reeds gedaan. Nu moogt u den roem inoogsten.“

„Ziet u, zoo ben ik, mijnheer de hoofd-inspecteur!“

„Zend dadelijk een rijtuig met manschappen en een transportwagen naar James Pinkerton, uw vriend, en — luister goed, mijnheer de inspecteur — ook mijn vriend, naar Williamstreet no. 6.“

„Men verwacht daar dringend uw hulp. Haast u!“

„Adieu, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie! adieu! Tot weerziens!“

Lachend hing Raffles de telefoon weer aan den haak en keek Brand aan.

Deze had alles gehoord en reikte Raffles de hand.

John Raffles drukte die hand hartelijk en stak daarna een sigaret op. Daarna bood hij zijn koker ook Brand aan.

„Dat was een drukke dag, hè Charly, en een sigaret hebben we heusch wel verdiend.“

„Dat was het Edward! Maar het groote succes heeft de moeite ook ruim beloond!“

„Dat heeft het,“ hernam de Groote Onbekende, „en het Tehuis voor gevallen meisjes ontvangt morgen vijftig duizend pond sterling!“

De volgende aflevering (No. 589) bevat:

De Mount-Everest-Zwendel.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885